

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
УКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ
ГІРНИЧО-МЕТАЛУРГІЙНА АКАДЕМІЯ
ІМЕНІ СТАНІСЛАВА СТАШИЦЯ
БІЛОРУСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
МІЖНАРОДНА АСАМБЛЕЯ СТОЛИЦЬ ВЕЛИКИХ МІСТ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ МІСЬКОГО
ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ О. М. БЕКЕТОВА

СТАЛИЙ РОЗВИТОК МІСТ.
УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ І
ПРОГРАМАМИ МІСЬКОГО ТА
РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

МАТЕРІАЛИ

Х міжнародної науково-практичної
інтернет-конференції

Харків – ХНУМГ – 2014

УДК 69.059.25(082)

ББК 74.58+66.75

МЗ4

Матеріали X Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції
МЗ4 “Сталий розвиток міст. Управління проектами і програмами міського та
регіонального розвитку”; Харк. нац. ун-т. міськ. госп-ва
ім. О. М. Бекетова. – Х. : ХНУМГ, 2014. – 82 с.

Розглядаються теоретичні основи розробки проектів соціально-
економічного розвитку міських територіальних утворень, інформаційні
технології територіального управління при реалізації регіональних цільових
програм

УДК 69.059.25(082)

ББК 74.58+66.75

ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПРОЦЕСІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ МІСТА

Аверкина М. Ф., к.е.н., докторант

Луцький національний технічний університет

Україна 33018 м. Рівне, вул. Івана Богуна, 23

Місто як складна, самоорганізована, динамічна система функціонує завдяки споживанню та експлуатації трудових, природних, фінансових ресурсів. Від ефективного та раціонального використання означених ресурсів залежить рівень відтворювальних процесів і забезпечення стійкого розвитку міста. Саме відтворювальні процеси забезпечують удосконалення системи, впливають на її самоорганізацію, та відображають певний рівень розвитку міста на засадах стійкості.

В основі стійкого розвитку міста покладено здатність міста до відтворення відновлювальних ресурсів, або ж адекватна заміна невідновальних ресурсів. Якщо ресурс підлягає відтворенню, то стійкий розвиток відбувається. Якщо ж ресурс не відтворюється, то виникає потреба його у заміщенні відновлювальними.

До ресурсів, які відтворюються ставляться вимоги щодо кількості та якості. Критерієм їхньої оцінки є здатність відновлювальних процесів, або здатність відтворення забезпечити такий розвиток, який відповідає потребам нинішнього дня і в той же час створює можливість майбутнім поколінням всіма надбаннями сучасності та задовольняти свої потреби (стійкий розвиток).

На нашу думку, під відтворенням слід розуміти позитивні кількісні зміни певного об'єкту за яких не погіршуються якісні властивості останнього (за якого не відбувається змін у якісних характеристиках останнього). Відтворення буває природне (без антропогенного втручання) та штучне. Природне відтворення відбувається за рахунок природних процесів, які відбуваються або безпосередньо в об'єкті за рахунок внутрішніх процесів, або за участю об'єкта

в результаті протікання певних зовнішніх процесів.

Штучне відтворення полягає в інтенсифікації зовнішніх процесів, або ж за рахунок штучного створення необхідної кількості об'єктів із заданими якісними властивостями (штучні алмази, пластик як заміна дереву та металу).

Відтворення природних ресурсів передбачає як мінімум збереження кількісних характеристик без погіршення якісних властивостей на рівні достатнього для забезпечення стійкого розвитку суспільства (економічної формації), які виступають споживачами такого ресурсу.

Відтворення економічної підсистеми міста може здійснюватися за двома напрямками: просте та розширене. Просте означає, що виробництво товарів, надання послуг в часі повторюється у незмінних масштабах. Розширене відтворення має місце в тому разі, коли виробництво товарів, надання послуг з року в рік повторюється у зростаючих масштабах.

Екологічна підсистема міста залежить від функціонування економічної та соціальної систем. Функціонування означених систем виражається не лише у виробництві матеріальних і духовних благ, продукуванні нової інформації, але і в утворенні значної кількості твердих, рідких і газоподібних відходів – забруднювачів навколишнього природного середовища. Тому, вплив економічної та соціальної систем на відтворювальні процеси екосистеми міста є визначальним і безпосереднім.

Відтворювальні процеси означених підсистем з однієї сторони сприятимуть забезпеченню життєстійкості міста, а з іншої відповідно до закономірності еквифінальності (властивість динамічної системи різними шляхами з різних початкових станів досягати стан стійкості незалежно від стохастичних збурень в зовнішньому та внутрішньому середовищі такої системи) виступають базовими процесами, які створюють можливість майбутнім поколінням всіма надбаннями сучасності задовольняти свої потреби.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ РИСКОВ И ИХ ПОСЛЕДСТВИЙ В ПРОЕКТАХ РЕКОНСТРУКЦИИ

Анатольев А. А., аспирант, **Тесленко П. А.**, к.т.н., доц.

Одесская государственная академия строительства и архитектуры

Украина 65029 г. Одесса, ул. Дидрихсона, 4

Риски проектов реконструкции и ремонта объектов недвижимости (ПРиРОН) имеют свои особенности, что отличает их от рисков проектов строительства новых объектов [1]. Целью исследования является взаимосвязь рисков ПРиРОН с этапами жизненного цикла проекта, а так же актуальность конкретного риска для временного интервала проекта.

Жизненный цикл ПРиРОН соответствует классическим 5 этапам: инициации, планирования, реализации, контроль (мониторинг), завершения

Каждому из данных этапов присущи риски, влияющие на фактическую стоимость проекта, сроки выполнения, продукт проекта. Некоторые из них могут привести к невозможности планового завершения проекта.

Риск, этапа инициации это «инвестиционный риск». Принятия ошибочного решения о проведении реконструкции объекта недвижимости может привести к невозможности завершения проекта в связи с его дороговизной, так как рентабельнее будет начать новое строительство, чем проводить работы по реконструкции. Так же к данной стадии можно отнести такой риск как неправильное оформление исходно-разрешительной документации.

К этапу планирования был отнесен риск ошибки определения, истинного состояния объекта реконструкции. Примером такого риска может служить пришедшие в негодность балки перекрытий, состояние которых было обнаружено на этапе реализации, другой пример такого риска это «работы по замене плитки», на этапе реализации обнаруживается необходимость проведения работ по «устройству стяжки». Последствия данного риска связаны с удорожанием проекта, заказчик может отказаться от финансирования

дополнительных работ. Такое решение может привести к замораживанию проекта, либо к дополнительным работам, которые будут выполнены за счет других работ путем перефинансирования, с использованием алгоритма управления стоимостью проекта в условиях жестких финансовых ограничений [2].

На этапе планирования необходимо определить возраст объекта реконструкции, т.к. нормы строительства с течением времени изменялись. Проекты реконструкции зданий относящихся к советской эпохе, дореволюционной и современной будут сталкиваться с различным качеством строительных работ своей эпохи. Например, проведение дополнительных работ по выравниванию стен в объектах недвижимости относящихся к советской эпохе.

На этапе реализации проекта был выявлен риск, связанный с тем, что заказчик может потребовать проведения дополнительных работ. Данный риск отнесен к компетенции заказчика, так как дополнительные работы иницируются и финансируются им же, но наступление данного риска приводит к изменениям в сроках сдачи объекта реконструкции, что в свою очередь влияет на последний этап жизненного цикла проекта. Наступление данного риска имеет негативное влияние для проектной организации, так как потребуется дополнительная рабочая сила, техника и, самое главное, изначальные сроки выполнения проекта увеличатся. Если организация выполняет параллельно несколько проектов, данный риск приведет к изменению сроков в других.

ПРiРОН имеют особенности, которые выделяют их из общей группы — проектов строительства. Проведенный анализ рисков ПРiРОН позволил установить их взаимосвязь с различными этапами жизненного цикла проекта.

Литература

1. Газарян, Р. К. Риски в строительстве (виды, влияние и методы управления) // Сборник докладов международной научно технической конференции студентов (15-19 марта 2010 г.). — М.: МГСУ, 2010. — С. 92-95.

2. Анатольев А.А. Алгоритм управления стоимостью проекта в условиях жестких финансовых ограничений./ Анатольев А.А. Тесленко П.А.// Управління проектами: стан та перспективи: Матеріали IX Міжнародної науково – практичної конференції. – Миколаїв: НУК, 2013. — С. 5 – 7.

ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ ВИДЕНИЯ ПРОДУКТА ИТ-ПРОЕКТА НА ЭТАПЕ ИНИЦИАЦИИ

Барская И. С., Тесленко П. А., к.т.н., доц.

Одесская государственная академия строительства и архитектуры

Украина 65029 г. Одесса, ул. Дидрихсона, 4

На сегодняшний день успешное ведение бизнеса любого масштаба невозможно без использования информационных систем (ИС). Однако исследования свидетельствуют о том, что лишь около 40% проектов внедрения ИС являются успешными. Это обусловлено в первую очередь тем, что современные проекты настолько сложны, что в 80% случаев в процессе создания и внедрения ИС требования к функциональности многократно меняются и уточняются, а также дополняются совершенно новыми блоками, о которых ничего не было известно на начальном этапе.

Целью исследования является анализ окружения ИТ-проекта внедрения готовой и разрабатываемой ИС на этапе инициации проекта.

Участникам, вовлеченным в сферы проектного управления, крайне важно учитывать особенности предметной области ИТ-проектов, выявленные при исследовании опыта их реализации на Украине:

- высокий уровень рисков;
- необходимость корректировки бизнес-процессов и реорганизации предприятия до начала внедрения ИС;
- изменение содержания работ на любом из этапов реализации проекта;
- отсутствие единого видения целей автоматизации среди различных ветвей руководства;

- ориентация на внедрение готовых ИС;
- ожидание мгновенного экономического эффекта от внедрения ИС.

Для того, чтобы на этапе инициации сформировать единое видение продукта проекта между руководителем проекта и заказчиком, была привлечена группа экспертов, которая провела качественную оценку уровня рисков на каждом из этапов внедрения для готовой и разрабатываемой ИС по 5-ти балльной шкале. Результаты представлены в таблице.

Таблица

Качественная оценка рисков альтернативных подходов

Готовая ИС		Разрабатываемая ИС	
Этап	Уровень риска	Этап	Уровень риска
Выбор и покупка базовой программной оболочки	5	Выбор среды разработки	2
Первичная настройка	3	Первичное изучение предметной области	2
Интеграция с другим ПО	3	Согласование основных требований к функционалу	3
Модернизация или замена текущего ПО и АО	3	Составление графика рабочего процесса и расстановка приоритетов	4
Обучение персонала	4	Процесс разработки и внедрения	5
Регламентное обновление	3	Обучение персонала	4
Дальнейшая настройка и разработка	4	Дальнейшая разработка и сопровождение	3

Проведенная качественная оценка рисков, возникающих при использовании для автоматизации предприятия готовой и разрабатываемой ИС, позволит руководителю и заказчику проекта сформировать единое видение проекта на этапе инициации.

Литература

1. Тесленко П.О. Прийняття рішень в умовах вартісних обмежень проекту / П.О.Тесленко// Управління розвитком складних систем: Зб.наук.пр. – К.: вид-во КНУБА. – 2012. – Вып. 9. – С. 40 – 43.

2. Тесленко П.А. Концепция информационного конструирования систем / П.А.Тесленко, В.Д Гогунский // Тези доповідей міжнародної конференції: Управління проектами в умовах глобалізації знань. – К.: КНУБА, 2008. – С. 100-102.

ДОСЛІДЖЕННЯ ПИТАННЯ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ КОМУНАЛЬНОЮ ВЛАСНІСТЮ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Гончарова З. В., к.е.н., ст. викладач, **Рибніков Д. Ю.**

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

На сьогоднішній день актуальним питанням при формуванні стратегії міського і регіонального розвитку виступає ефективне управління основною складовою економічного та фінансового забезпечення розбудови місцевого самоврядування – комунальною власністю. Це обумовлено тим, що в багатьох містах України комунальне майно, яким володіє, користується та розпоряджається кожна територіальна громада, становить значну частку наявних виробничих потужностей, будівель, споруд та приміщень. Саме від органів місцевого самоврядування, які, виступаючи невід'ємним суб'єктом серед інших господарюючих суб'єктів, є уповноваженим органом власника (територіальної громади) комунального майна і регулятором економічних взаємовідносин з іншими господарюючими суб'єктами, створюючи «правила гри» на ринку, залежить формування та розвиток комунальної власності, визначення суб'єктів управління, підходів, методів управління об'єктами комунальної власності, а також здійснення дієвого контролю за її схоронністю, поліпшенням, збільшенням.

Аналіз складу суб'єктів та вартісних показників майна спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст Харківської області свідчить про постійну їх зміну (збільшення, зменшення), що пов'язано з ліквідацією, реорганізацією, передачею у комунальну власність, а також придбанням нових

основних засобів, проведенням індексації, ремонтом за рахунок корегування вартості по перевірці та списанню (відчуження) основних засобів. Так, наприклад, спостерігається поступове збільшення суми первісної вартості основних засобів, який станом на 01.01.2013 становить 2 153 896,9 тис. грн., на 01.01.2012 складає 1 699 638,6 тис. грн., на 01.01.2011 – 1 474 320,1 тис. грн. За рахунок збільшення первісної вартості основних засобів поступово зростає сума їх залишкової вартості. Склад спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст області станом на 01.01.2012 року налічував 254 юридичні особи, а на 01.01.2013 р. – 407 осіб. Слід зазначити, що розширення переліку об'єктів комунальної власності має подвійний характер і є недостатнім чинником підвищення ефективності управління комунальним майном. Збільшення об'єктів комунальної власності може привести до зниження ефективності господарювання підприємств і організацій, обмеження можливості місцевих органів влади у здійсненні своїх функцій.

Отже, впровадження нових форм взаємовідносин між органами управління та підприємствами, організаціями, пошук раціональної кількості комунальних підприємств сприятиме підвищенню раціонального та ефективного використання основних засобів, збереженню важливих соціальних об'єктів комунальної власності, забезпеченню стійких фінансових здобутків, дозволить збільшити об'єми виробництва без додаткових капітальних вкладень або при мінімальній їх величині забезпечить більшу прибутковість (рентабельність) фінансово-господарської діяльності підприємства в цілому. Таким чином, аналіз системи комунальної власності та застосування дієвих механізмів управління комунальною власністю сприятиме ефективному управлінню комунальної власності. Враховуючи, що основою відновлення основних засобів підприємств є прибуток (рентабельність) необхідно прийняття заходів, спрямованих на виконання підприємствами планових показників. Найбільшу роль відіграє професіоналізм керівництва підприємства, його уміння здійснювати діяльність в умовах ринкової економіки та конкуренції. Здійснення постійного контролю за виконанням планових

показників фінансово-господарської діяльності, аналіз наданої фінансової звітності дає можливість відстежити динаміку змін кінцевих результатів роботи підприємств та своєчасно вплинути на дії керівника підприємства.

ОТРАСЛЕВОЙ АНАЛИЗ ПРИОРИТЕТНЫХ НАПРАВЛЕНИЙ РЕАЛИЗАЦИИ ПРОЕКТОВ РАЗВИТИЯ ЭКОНОМИКИ ТУРКМЕНИСТАНА

Гусева Ю. Ю., к.т.н., доц., Гурбаннеспесов Г., Дурдыев Ю., Юсупов А.

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова*

Украина 61002, г. Харьков, ул. Революции, 12

В условиях замедления мировой экономики, сокращения спроса на мировом рынке на углеводородное сырье – главный экспортный ресурс туркменской экономики, реализуемая в Туркменистане модель развития позволяет на данный момент сохранить стабильный рост всех основных макроэкономических показателей. При этом главным фактором роста являются инвестиции [1].

Исходя из этого, актуальной является задача расстановки приоритетов реализации инвестиционных проектов и программ. На уровне государства результатом соответствующих исследований стала «Программа Президента Туркменистана по социально-экономическому развитию страны на 2012-2016 годы». Программа выделяет следующие основные направления реализации проектов: нефтегазовый и химический комплекс; энергопромышленный комплекс; сельское хозяйство и производство продуктов питания; ирригационные проекты; комплекс транспорта и связи; национальная туристическая зона «Аваза».

С точки зрения независимых экспертов [2] в отраслевом разрезе наиболее перспективным направлением для инвестиций в Туркмении является

нефтегазовая сфера. Результаты экспертного опроса (рис. 1) показывают, что кроме лидирующих по инвестиционной привлекательности газового и нефтяного сектора, потенциально высокую степень инвестиционной привлекательности имеют такие отрасли как строительство, химическая промышленность и телекоммуникации.

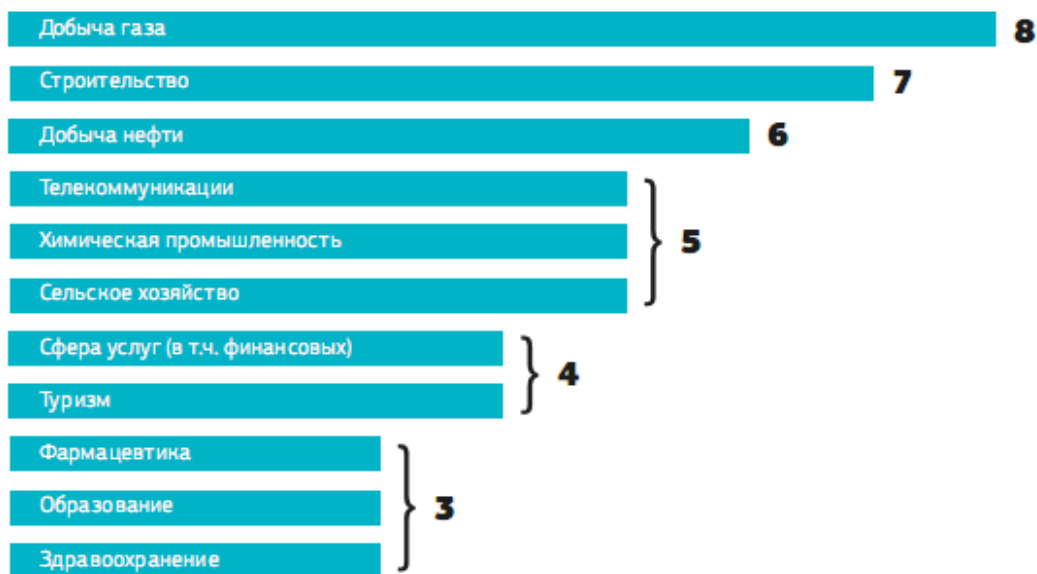

Рис. 1. Оценка инвестиционной привлекательности отраслей экономики

Что касается конкретных проектов, то наиболее часто среди экономически целесообразных экспертами упоминаются проекты, представленные на рисунке 2.

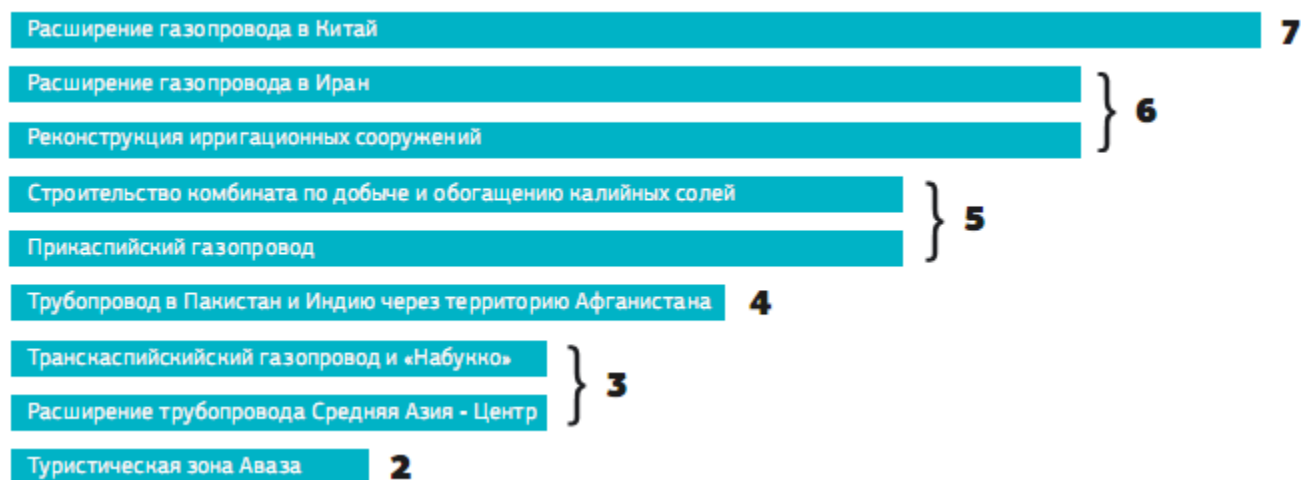

Рис. 2. Оценка экономической целесообразности проектов

Таким образом, на основе анализа экспертных оценок можно определить наиболее перспективные с точки зрения реализации проектов отрасли. Отдельно следует отметить проект развития туристической зоны «Аваза», который оценивается экспертами не очень высоко, но имеет четко выраженную имиджевую направленность и поддерживается государством.

Литература

1. Итоги социально-экономического развития Туркменистана. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.ved.gov.ru/exportcountries/tm/about_tm/eco_tm/
2. Инвестиционный потенциал Туркменистана. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.stratagama.org/netcat_files/File/Last_Rus_sm.pdf

НАРОДОВЛАДДЯ, ЯК ФУНКЦІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ МІСТ

Зеленський Б. К., к.т.н., проф.

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Недоліки діючої Конституції України, законодавчих актів в державі, структури управління народногосподарським комплексом та сталим розвитком регіонів та міст показують, що в країні надто ослаблена така форма менеджменту державного управління, як народовладдя. На жаль, в відомих нормативних і законодавчих публікаціях і дослідженнях не достатньо розкрита роль народовладдя в майданних протестних явищах [1], вирішенні соціально-економічних проблем [2], знищенні корумпованої діяльності різних партійних побудов, що будь якою ціною прагнуть досягти владних вершин [3].

Дослідження та практика протестних виступів населення багатьох регіонів та міст показують, що в державі не використовується активна позиція багатомільйонного прошарку безпартійного населення. Керівники державних, партійних, громадських організацій, в багатьох випадках, при нагоді заявляють,

що вони піклуються про добробут народних мас, насправді створити величезну прірву між своїми власними державницькими чи партійними інтересами і фактичного забезпечення добробуту величин безпартійних мас держави, яких 53 відсотки, бідних та знедолених.

Приклади корумпованості чиновників управлінських органів, правозахисників, судових органів, виборів депутатів за партійними списками, куди включають родичів, кохано та друзів найбільш наближених до тіла партійних лідерів та інші неподобства призводять до ніяким законодавством передбачених масових протестних (майданних) виступів безпартійних мас. До них приєднуються опозиціонери, для того, щоб вирішити свої питання просування до провласного корита. Як можна покінчити з такими ганебними явищами? Тільки відновлення реально діючого народовладдя з використання величезного безпартійного ресурсу.

Перш за все треба відмовитись від призначення Президентом адміністративних керівників областей, районів з величезним апаратом призначенців. Необхідно їх обирати виборці, населення цих регіонів. Депутатів Верховної Ради, обласних та районних рад обирають за мажоритарними списками. Після виборів партійці, які перейдуть в депутати, зможуть організувати групи, фракції, опозиції і таке подібне. При обласних та райрадах створюються виконкоми, де працюють запрошені на конкурсній основі досвідчені, гарно професійно підготовлені фахівці і обов'язково безпартійні. Використовуючи безпартійний ресурс населення треба обов'язково створити з достойних, шанованих, досвідчених людей і спеціалістів органи народного контролю, який би мав права контролювати діяльність всіх органів управління в державі на всіх рівнях. До участі в народному контролі можна запросити архітекторів, художників, мистецтвознавців які не дуже завязані політики, найбільше безпартійні, бо одержують насолоду від професійної діяльності і часто дуже далекі від політичних уподобань.

Ми залякані федералізацією. Та різниця між областями Заходу і Південно-східними є дуже суттєвими. Це велике шанування і героїзація

бандеровської демократії, використання портретів героїв, чорно-червоних знамен та інше на Заході. Очевидно, навіть без федералізації, повинно з'явитись законодавство, яке б дозволяло західним областям тільки на своїх територіях користуватися бандерівською символікою та прославляти своїх героїв. Розповсюдження цих символів та столицю та інші області не повинно допускатись. Потребують законодавчих нормативів і протестні (майданні) акції, які б не дозволяли окупацію столиці та інших областей. Народовладування повинне здійснюватися через активну, постійну дію міських громад, які об'єднують все населення міст і діє через виборні органи місцевого самоврядування, згідно з діючим законодавством, та різні партійні органи і громадські організації, що утворюються та реєструються в містах для ефективного, сталого їх розвитку шляхом реалізації конкретних проектів, які передбачені генеральними планами, програмами соціально-економічного розвитку (рис.).

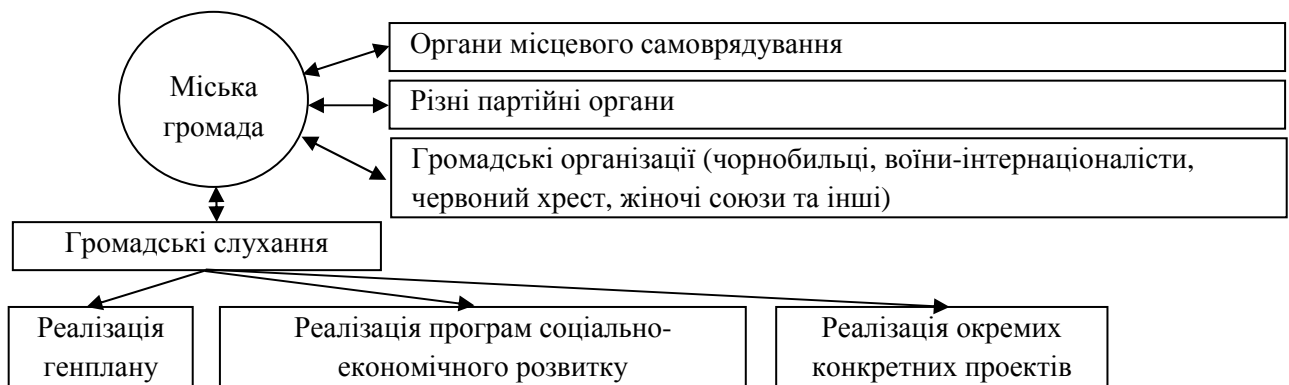

Рис. Схема впровадження народовладдя у розвиток міської громади

Міська громада об'єднує все населення міста, в тому числі і його більшість, яка є безпартійною, але активно займається сталим розвитком міста з використанням фінансово-економічних важелів та інших засобів для вирішення начальних проблем, які мають місце в життєдіяльності громади на сьогоднішній день та на стратегічну перспективу, яка визначається генпланом на 20-ти річний період. Надто загострені теми мовних питань, різних поглядів на демократію, суспільство повинно перебороти і поділити їх дії на відповідних

територіях міських громад, що захоплюються цими уподобаннями. Зараз нові владні органи закликають, щоб міські громади мали власні кошти, повноваження, надавали послуги на місцевому рівні, управляли місцевими процесами, що вкрай важливо і з цим треба погодитись. Потрібна партія соціальної справедливості.

Литература

1. Конституція України. – К., 2006.
2. Бабаєв В.М. Управління міським господарством: теоретичні та прикладні спекти / В.М. Бабаєв. – Х., 2004.
3. Зеленский Б.К. С думой о будущем / Б.К. Зеленский. – Х., 2003.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОЕКТНОГО ПІДХОДУ ДО ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В ПРАКТИЦІ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ

Кадикова І. М. к.е.н., доц., **Колишкіна М. І.**

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Сучасність диктує нам свої правила у всіх сферах життя. Освіта переходить на новий виток пріоритетних напрямів і завдань навчання. Навчання іноземної мови перестало зводитися тільки до заучування правил і одиниць мови. Навпаки, воно стало мати практичну спрямованість, що впливає в першу чергу на розвиток всебічно розвиненої особистості, яка здатна повноцінно брати участь у міжкультурній комунікації.

На сучасному етапі освітня система повинна бути спрямована на створення системи навчання, при якій навчають, не просто багато б знав, але і що б він навчився мислити за допомогою цих знань і розвивати у студентів потребу розширювати свої знання. Проблемність, як принцип навчання означає,

що при організації навчання зміст навчального матеріалу не дається в готовому для запам'ятовування вигляді, а пред'являється у складі проблемної задачі. Таким чином, проблемність не тільки особливим чином організовує зміст засвоєних знань, а й диктує особливу методику його засвоєння, тобто через розумові дії студента через пошук цього змісту. Такий підхід до навчання надає інтерес для організації навчального процесу з іноземної мови, так, як він припускає розвиток комунікативної активності.

Далі, одним із проблемних методів вивчення іноземної мови є метод проектів. Суть його коротко зводиться до того, що студента навчають етапам досягнення мети, пропонуючи виконати конкретне завдання.

Викладачу, який готов працювати по-новому, який прагне стати викладачем проектного навчання, необхідно мати певний рівень науково-методичної підготовки, володіти технологією проектування, методикою дослідження і технологією здійснення проектного навчання. У викладача має з'явитися нове кредо його педагогічної діяльності, нове розуміння себе і своїх студентів у навчальному процесі. При проектуванні взаємовідносини «викладач-студент» можуть бути продуктивними, тільки якщо вони мають характер співробітництва, партнерства, якщо викладач шанобливо ставиться до проявів самостійності студента. За типами проекти розділяють на: дослідницькі, інформаційні, практично-орієнтовані і кожен з них потребує творчого підходу, тому кожен проект має право називатися творчим. Кожен вид проекту має строки виконання, етапи, кількість учасників. Ось чому розробляючи проект треба враховувати і ознаки і характерні особливості кожного з них. Основна ідея проектного підходу до навчання іноземної мови полягає в тому, щоб перенести акцент з різного виду вправ на активну розумову діяльність студентів, вимагає для свого оформлення володіння певними мовними засобами. Ось чому ми звернулися до методу проектів на етапі творчого застосування мовного матеріалу. Тільки метод проектів може дозволити вирішити цю дидактичну задачу і відповідно перетворити заняття іноземної мови в дискусійний, дослідний клуб, в якому вирішуються справді

цікаві, практично значимі і доступні студентам проблеми з урахуванням особливостей культури країни і по можливості на основі міжкультурної взаємодії.

Таким чином, проектна робота - такий вид спільної діяльності викладача та студентів, при якому дає можливість розвивати у студента творчі здібності, навички дослідження, вміння виразити себе.

Література

1. Душеїн Т.В. Проектна методика на уроках іноземної мови / Т.В. Душеїн // Іноземні мови в школі.-2003. - № 5.
2. Кочетурова Н. Метод проектів при вивченні іноземної мови. Теорія і практика. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.itlt/edu.nstu.ru/>

ПРАКТИЧЕСКОЕ ИСПОЛЬЗОВАНИЕ И ТЕОРЕТИЧЕСКОЕ ИЗУЧЕНИЕ СТАНДАРТОВ УПРАВЛЕНИЯ ПРОЕКТАМИ В КИТАЕ И В УКРАИНЕ

Кадыкова И. Н., к.э. н., доц., Су Цянь, Фен Хайфан

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова*

61002 Украина г. Харьков, ул. Революции, 12

Если говорить о стандартах управления проектами, то в первую очередь, речь будет идти о Международном стандарте ISO 10006:2003, Quality management systems — Guidelines for quality management in projects. Наряду с ним существуют национальные стандарты по управлению проектами, которые отражают специфику реализации проектов в разных странах. Так, в Китае в 2002 году издан национальный стандарт GB/T 19000-2002, который стал модификацией существующих тогда стандартов по управлению проектами к экономическим и социальным особенностям КНР.

Свои Национальные стандарты управления проектами имеют также следующие страны: Россия (ГОСТ Р 54869—2011, ГОСТ Р 54870—2011, ГОСТ

P 54871—2011); США (NASA Project Management); Великобританія (BSI BS 6079), APM Body of Knowledge, OSCEng); Німеччина (DIN 69901, V-Modell); Швейцарія (VZPM, Hermes method); Франція (AFITEP); Австралія (ANCSPM); Канада (CAN/CSA-ISO 10006-98); Японія (P2M); ЮАР (South African NQF4); Індія (CEPM); Південна Корея (PROMAT).

Широку географію застосування отримали такі стандарти як A Guide to the Project Management Body of Knowledge (PMBOK Guide), PRINCE2 (PRejects IN a Controlled Environment), ISEB Project Management Syllabus, Microsoft Solutions Framework (MSF), Oracle Application Implementation Method (AIM).

При навчанні фахівців і магістрів по управлінню проектами необхідно включати в навчальні програми вивчення не тільки Національного стандарту по управлінню проектами всередині країни, але і інших держав, що актуально в умовах глобалізації економіки і особливо для управління міжнародними стандартами. Безумовно, першим повинно віддаватися значно більше уваги при вивченні, оскільки в практичному використанні резиденту доведеться користуватися саме національним стандартом, в той час, як теоретичні знання про інших дозволить краще розуміти контрагентів і партнерів по проекту.

Успішне стрімке розвиток китайської економіки підтверджує ефективність використання стандарту С-РМВОК, розробленого з урахуванням національних особливостей. Цим продиктований інтерес, який проявляє академічний менеджмент проектів до практики Китаю в управлінні проектами. Більшість підручників по проектному менеджменту в якості класичного прикладу управління проектами використовує поряд з будівництвом єгипетських пірамід і спорудження Великої Китайської стіни. Таким чином, досвід Китаю в області управління проектами неоспорим.

Продуктивними, на нашу думку, обіцяють бути програми по академічному обміну студентів ВУЗів Китаю і України, вивчаючих управління проектами.

Литература

1. Палагин В.С. Проектные особенности экономического и социально-политического развития КНР. Редим доступа: http://www.epmc.ru/docs/Paper_ifes_091021.pdf
2. Лапыгин Ю. Н. Управление проектами: от планирования до оценки эффективности. — Омега-Л «Москва», 2008. — С. 252. — ISBN 978-5-370-00985-3
3. Официальный сайт международной ассоциации управления проектами International Project Management Association (IPMA). Режим доступа: <http://www.ipma.ch>
4. Официальный сайт Project Management Institute. Режим доступа: <http://www.pmi.prg>

УНИФИКАЦИИ ПРИ УПРАВЛЕНИИ ЧЕЛОВЕЧЕСКИМИ РЕСУРСАМИ ПРОЕКТА

Казорина Е. М., Канцевич М. В.

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А. Н. Бекетова

Украина 61002 г. Харьков, ул. Революции, 12

Согласно исследованиям замена одного сотрудника среднего звена обходится в сумму, приблизительно равную двум его годовым окладам. В условиях реализации проектов эта цифра составляет не менее чем 60% дохода за двенадцать месяцев. В настоящее время особую актуальность приобретает проблема удержания персонала в организации, т.е. проблема сохранения человеческого капитала. Объектом настоящего исследования является процесс управления человеческими ресурсами проекта. Целью работы - повышение уровня готовности команды проекта к организационным изменениям; повышение мотивации сотрудников проекта.

Основными целями создания кадрового резерва являются: достижение стратегических целей компании; повышение уровня готовности персонала компании к организационным изменениям; обеспечение преемственности в управлении; повышение мотивации сотрудников проектов, улучшение финансового положения компании.

Средняя численность команды проекта колеблется от 5-7 человек для малых проектов до 100 человек при управлении программами [1]. Увеличение численности ресурсов, задействованных в проекте, приводит к необходимости автоматизации процесса построения команды проекта.

Применение типовых решений в управлении проектами приводит к ограничению класса возможных управлений, что снижает гарантированную эффективность управления, но позволяет уменьшить информационную нагрузку на руководителя проекта и тем самым снизить влияние субъективного фактора. Применении «Practice Frame» («окно практики») в методологии P2M является ключевым элементом проектного менеджмента. Если при выполнении проекта возникает проблема, то решение проблемы состоит в использовании накопленного ранее опыта [2].

Использование «унифицированного управления» позволяет создать репозиторий управленческих решений «типовых решений». Уникальность, специфика проекта приводит к тому, что проблема унификации управления обретает еще большую значимость [3], так как позволяет: агрегировать опыт, накопленный организацией, обеспечивать известный уровень гарантированной эффективности управления, а также организовывать обучение менеджеров проектов.

Основными задачами, возникающими при использовании унифицированного управления проектами являются: 1) определения оптимального (по заданным критериям) разбиения множества возможных состояний системы; 2) поиск оптимальных типовых решений и т.д.

Обобщенные решения задач управления организационными системами являются эффективным аппаратом моделирования обучения менеджеров проектов, решения задач определения оптимального числа и состава типовых решений. Применение унификации при управлении человеческими ресурсами проекта затрудняется вследствие отсутствия каталогов, на которых могут быть протестированы типовые решения в управлении проектами.

Литература

1. Попов, Ю.И. Управление проектами: учеб. пособие [Текст] / Ю.И. Попов, О.В. Яковенко – М.: ИНФРА-М, 2007. – 208 с.
2. A Guidebook for Project and Program Management for Enterprise Innovation. - Project Management Professional Center, Japan. – 2001. – 420 p.
3. Бурков, В.Н. Как управлять проектами [Текст] / В.Н. Бурков, Д.А. Новиков - М.: Синтег, 1997. – 188 с.

СОЗДАНИЕ, РАЗВИТИЕ И СОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ ТРАНСПОРТНЫХ СИСТЕМ ГОРОДОВ

Капский Д. В.¹, к.т.н., доц., **Глик Ф. Г.²**, к.т.н., доц.

¹*Белорусский национальный технический университет, филиал БНТУ «НИЧ»
220013 Республика Беларусь, г. Минск, пр. Независимости, 65*

²*Проектно-исследовательское коммунальное унитарное предприятие
«МИНСКГРАДО»
220050 Республика Беларусь, г. Минск, ул. Комсомольская, 8*

В Беларуси за последние 20 лет количество автомобилей увеличилось в 4 раза и превысило 3 млн единиц. Этот рост вызвал ряд проблем, связанных с увеличением нагрузки на улично-дорожную сеть, особенно в городах. Снизилась скорость сообщения, ухудшились режимы движения, появились перегрузки, возросла аварийность. За последние 5 лет в стране произошло более 500 тыс. аварий, в которых погибли более 6,3 тысяч человек и получили ранения более 33,3 тыс. человек [1]. В связи с этим резко возросла роль организации дорожного движения в повышении его качества, определяемого совокупностью основных свойств – безопасностью, экологичностью, экономичностью и социологичностью. Особенно это относится к транспортным системам городов, в которых приходит около половины аварий. Но работы по повышению безопасности движения (его качества в целом) требуют дальнейшего совершенствования [2], так как суммарные потери в дорожном движении

составляют около 4 млрд долл./год. При этом основная причина потерь – недостатки в организации дорожного движения (более 50 %, в том числе в крупных и крупнейших городах – до 75 %).

Подход достаточно прост – любое решение по созданию и развитию транспортной системы города должно быть оценено с точки зрения организации движения для минимизации суммарных потерь в дорожном движении. Для этого необходимо проведение комплексных исследований условий и характеристик дорожного движения, установление существующего и прогнозируемого уровня потерь (аварийных, экономических и экологических), проведения анализа «выгод и затрат» с учетом расходов на создание, развитие или эксплуатацию транспортной системы (рисунок).

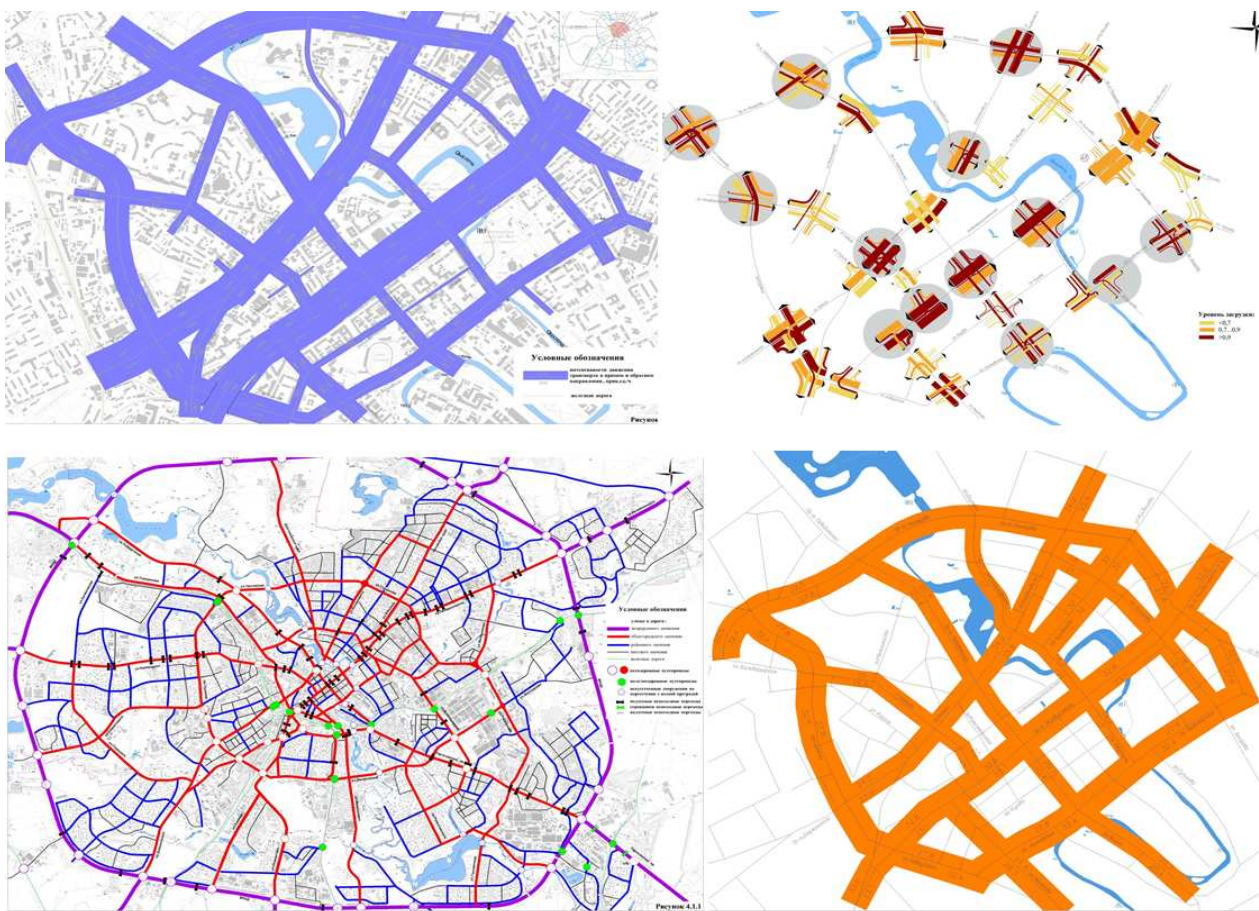

Рис. Фрагмент результатов исследований потоков и условий движения в г. Минске

Подходы могут использоваться не только при разработке транспортных систем городов, но и планировочных решений интеллектуальных транспортных

систем, обосновании и размещения транспортных центров, отдельных вариантов исполнения транспортных объектов и дорожной сети, и позволяет снизить аварийность на объектах внедрения не менее чем на 50 %, резко повысить качество дорожного движения, сделав развитие городов *устойчивым*.

Литература:

1. Сведения о состоянии дорожно-транспортной аварийности в Республике Беларусь в 2011 году : аналитический сб. / сост.: В.В. Бульбенков, О.Г. Ливанский ; под общ. ред. Н.А. Мельченко. – Минск : Полиграфический Центр МВД Респ. Беларусь, 2012. – 89 с.
2. Об утверждении Концепции обеспечения безопасности дорожного движения в Республике Беларусь : постановление Совета Министров Респ. Беларусь, 14 июня 2006 г., № 757 // Национальный реестр правовых актов Респ. Беларусь. – 2006. – № 5/22459.

ОПТИМИЗАЦИЯ ПАРАМЕТРОВ СВЕТОФОРНОГО ЦИКЛА НА СИСТЕМНОМ ПЕРЕКРЁСТКЕ

Капский Д. В., к.т.н., доц., **Мочалов В. В.**, к.т.н., доц.

*Белорусский национальный технический университет, филиал БНТУ «НИЧ»
220013 Республика Беларусь, г. Минск, пр. Независимости, 65*

Как известно, любое решение по организации дорожного движения должно оптимизироваться по критерию минимизации потерь в дорожном движении [1]. С помощью программного пакета по расчету потерь и оптимизации на регулируемых перекрестках (например, в г. Минске СФО около 600 на 01.02.2014) [2] осуществлена оптимизация параметров светофорного цикла в зависимости от изменения параметров транспортно-пешеходной нагрузки на объекте, что позволяет адаптивно от условий движения управлять им. Алгоритм оптимизации основан на табулировании результирующей функции суммарных потерь на объекте и определения ее глобального минимума при изменении выбранных входных параметров (времен горения зеленого сигнала, интенсивностей движения транспортных потоков на

перекрестке, конструктивных характеристик перекрестка и т.п.). На рисунке 1 для примера показано влияние изменения значений времени горения зеленого сигнала (T_z) в направлении 1-3 и 3-1 на перекрестке $T_z[1]=T_z[3]$ в диапазоне от 19 до 30 с. При этом время горения зеленого в направлении 2-4 и 4-2 корректировалось исходя из заданного цикла C . Слева приведены численные результаты расчета издержек, а справа – показаны графически изменения нормированных значений соответствующих издержек, изображенных различным цветом. Выведены значения для следующих показателей: $P0[1,2,T]$ –потери от остановок по направлению 1,2,T (вход 1, полоса 2, направление – прямо) – зеленый цвет; $P0[2,2,T]$ – потери от остановок по направлению 2,2,T (вход2, полоса 2, направление – прямо) – желтый цвет; $Pt_$ – суммарные экономические потери от задержек долл./год – голубой цвет; P_res – результирующие суммарные потери (долл./год) – красный цвет. Заметно, что при увеличении T_z для направления 1-3 (и 3-1) монотонно уменьшаются значения потерь $P0[1,2,T]$ от остановок по прямому направлению (1,2,T), одновременно с этим монотонно увеличиваются значения потерь $P0[2,2,T]$ от остановок по перпендикулярному направлению (2,2,T). Существенно при этом, что потери от задержек $Pt_$ (голубой цвет) и результирующие суммарные потери P_res (красный цвет) имеют нелинейный характер изменения с наличием минимума. Уменьшение при этом происходит примерно в диапазоне до 50% для $Pt_$ (примерно на 390000 у.е./год) и 20% для P_res – (примерно на 354000 у.е./год) при изменении T_z в указанном диапазоне. Оптимальное значение T_z около 25 с.

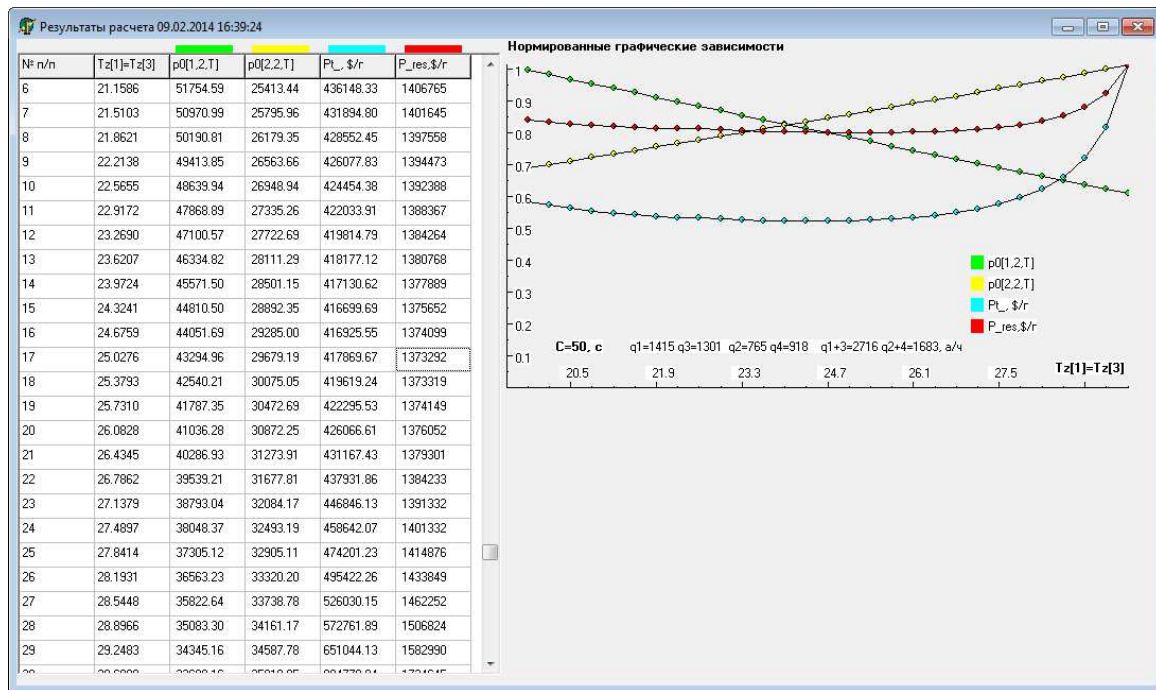

Рис. Результаты оптимизации времени горения зеленого сигнала для основного направления для системного перекрестка

Таким образом, программа позволяет также реализовывать режимы управления с помощью оптимизационного расчета параметров светофоров, осуществляемых подобной моделью расчета, причем адаптивно пересчитываемых и изменяемых в зависимости от дорожно-транспортной ситуации.

Литература

1. Врубель, Ю.А. Определение потерь в дорожном движении : монография / Ю.А. Врубель, Д.В. Капский, Е.Н. Кот. – Минск : БНТУ, 2006. – 240 с.
2. ОптиМКа (ОртіМКа) : свидетельство о регистрации компьютерной программы № 279 / Д.В. Капский, В.В. Мочалов. – № С20100156 ; заявл. 29.12.2010 ; опубл. 18.01.2011 / Нац. центр интелл.собственности.

СТРАТЕГІЯ ІНТЕГРАЦІЇ ЛЮДСЬКИХ РЕСУРСІВ В ПРАКТИКУ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНИХ ПРОЕКТІВ

Мельман В. О., к.т.н. доц., Бондаренко О. Ю.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

61002 Україна м. Харків, вул. Революції, 12

На сучасному етапі розвитку суспільства набуває актуальності необхідність морального та культурного піднесення громадян. Важливо підкреслити, що саме успішна реалізація молодіжних соціально-культурних проектів є запорукою подальшого сталого розвитку України [1].

Соціальне та культурне проектування обслуговує майже всі види діяльності громадян на різних рівнях: організація, район, місто, область та країна в цілому. Соціальне проектування має орієнтуватися не на суб'єктивні потреби, а на знання об'єктивних законів соціального розвитку та на наукові методи. При цьому системний підхід до соціально-культурних проектів, на нашу думку, повинен включати стратегію інтеграції людських ресурсів в практику реалізації проектів різного рівня з урахуванням їх специфічності.

Метою розробки стратегії інтеграції людських ресурсів в практику реалізації соціально-культурних проектів є досягнення системного підходу до управління людськими ресурсами проекту, який базується на синергії кадрової політики та практичних аспектів проектної діяльності.

Стратегічна інтеграція людських ресурсів наразі може бути вертикальною – це забезпечення того, щоб стратегії людських ресурсів відповідали або були інтегровані в стратегії соціальних проектів на рівні регіону. При цьому концепцію узгодженості проектних завдань та людських ресурсів можна визначити як систему взаємодіючих положень кадрової політики та практичних пропозицій щодо управління людськими ресурсами проекту.

Горизонтальна інтеграція включає наступні складові: аналіз рівню компетентності персоналу, який забезпечує загальну систему управління людськими ресурсами та надає можливість управління показниками професійної діяльності (визначення посадових обов'язків, стратегічних напрямів розвитку працівників, складових системи мотивування тощо) [2].

Важливим є впровадження моделі відповідності, яка зосереджена на досягненні узгодженості проектної діяльності зі стратегією розвитку людських ресурсів організації. При цьому особлива увага акцентується на прихильності до організації та проявленні ініціативи співробітниками в реалізації проектів. Менеджери проектів у даній стратегії надають можливості розвитку персоналу в рамках кадрової політики та задоволення власних особистісних потреб під час реалізації проекту [3].

Розробка стратегії інтеграції людських ресурсі в практику реалізації соціально-культурних проектів дозволить ще на фазі планування проекту спрогнозувати його вплив на систему кадрової політики організації, а також на практичні заходи у сфері управління людськими ресурсами.

Література

1. Проценко Л. От социальной активности к социальной субъективности молодежи [Текст]/ Л.Проценко, Л. Сокурская // Соціологія та суспільство: взаємодія в умовах кризи. – Х.ХНУ ім. В.Н. Каразіна, 2013. – С.451-453.
2. Армстронг М. Практика управления человеческими ресурсами. 8-е изд./Пер. с англ. под ред. С. К. Мордовина. – СПб.: Питер, 2008. – С. 81 – 88. – ISBN 978-5-88782-415-4.
3. Guest D.E. Human resource management [Текст]/ Human Resource Management Journal 9(2), 1999. – P. 5 – 25.

ПРОЕКТУВАННЯ СТАНДАРТУ ОБСЛУГОВУВАННЯ СПОЖИВАЧІВ

Мельман В. О., к.т.н., доц., Головка А. В.

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Якість обслуговування споживачів є одним з найважливіших чинників сталого розвитку організації у сучасних ринкових умовах. Важливо зазначити, що саме ступінь лояльності споживачів визначає сьогодні силу або слабкість позиції компанії та її можливості щодо сталого розвитку. Однією з основних умов формування стратегічної переваги є пропозиція продукту більш високої якості в порівнянні з конкурентами.

Для ефективного забезпечення якості і конкурентоздатності послуг кав'ярні актуальною проблемою є запровадження проектного підходу до управління в цілому та контролю якості та розробка стандарту обслуговування зокрема. При цьому ключову роль має виявлення факторів внутрішнього середовища, вивчення потреб клієнтів, ступінь їх задоволення та розробка проектних пропозицій щодо їх задоволення.

Стандартизація дає об'єктивну основу для спостереження, контролю і оцінки роботи. Процес контролю розпочинається з визначення стандартів, далі відбувається оцінка фактичного виконання професійних обов'язків, а завершується порівнянням стандарту з реальною якістю роботи для усвідомлення необхідних коригуючих дій.

Стандарт обслуговування націлений на підвищення ефективності комунікації із споживачем, збільшення рівня лояльності, збільшення товарної маси на одного споживача, зниження сезонної нерівномірності придбання товару тощо.

Підґрунтям комплексної системи якості є низка прийомів та засобів стимулювання, зокрема наступні заходи: знижки за умовами придбання

обумовленої кількості товару; бонусні знижки; сезонні знижки; передсвяткові знижки та за категоріями споживачів; знижки на застарілі моделі; конкурси, лотереї, вікторини; завдання; створення і поліпшення процесу взаємодії між товаром, фірмою і споживачем; впровадження стандарту обслуговування споживачів. Треба зазначити, що для ефективних продажів і реалізації будь-яких проектів в цьому напрямі потрібне наступне: розробка пропозицій щодо економічного успіху; індивідуальний підхід до потенційних споживачів; необхідні фінансові джерела; знання і навички мистецтва продажів і організації бізнесу.

Метою даного проекту є розробка і впровадження стандарту обслуговування споживачів мережі спеціалізованих магазинів «Будинок кави», що дозволить істотне збільшення продажів і збільшення рівня лояльності споживачів.

Реалізація проекту дозволить:

- визначити мотиваційну сферу споживачів та співробітників компанії;
- визначити маркетингову стратегію, фактори цінової та рекламної політики;
- отримувати постійно необхідну інформацію;
- розвивати в організації корпоративну культуру та систему планування тощо.

Структурними складовими проекту, що дозволять удосконалення системи управління є наступні: розробка плану здійснення проекту; проведення експериментальних досліджень поведінки та лояльності споживачів; впровадження стандарту обслуговування; аналіз ефективності розробленого проекту; розробка програми навчання персоналу.

Література

1. Менеджмент, ориентированный на потребителя [Текст]: CRM-технологии как основа новых отношений с клиентом: [Пер. с англ.] / К. Андерсон, К. Керр; Пер. А. Успенский. - М. : ФАИР-ПРЕСС, 2003. – 288 с. : рис. - (Университеты бизнеса). - Пер.изд.: Customer Relationship Management / K. Anderson, C. Kerr. - New York, 2002. - ISBN 5-8183- 0586-4.

УПРАВЛЕНИЕ ПЕРСОНАЛОМ КАК НЕОТЪЕМЛЕМАЯ ЧАСТЬ СИСТЕМЫ УПРАВЛЕНИЯ КАЧЕСТВОМ В ВЫСШИХ УЧЕБНЫХ ЗАВЕДЕНИЯХ УКРАИНЫ

Мельман В. А., к.т.н., доц., **Журба О. В.**

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А. Н. Бекетова

Украина 61002 м. Харьков, ул. Революции, 12

Эффективность управления профессорско-преподавательским составом и другими сотрудниками высшего учебного заведения напрямую зависит от приоритетных направлений его деятельности, стратегических задач и существующей системы мотивации.

Отсутствие действенного механизма мотивации профессиональной деятельности сотрудников ведет к утечке квалифицированных кадров, редукции профессиональных обязанностей, и как следствие снижению уровня качества образовательных услуг.

Низкий уровень мотивации является характерным для многих крупных классических государственных университетов. Причины этого усматриваются в определенной их самодостаточности и относительно низком уровне конкурентных факторов среды. Средний уровень мотивации демонстрируют небольшие вузы. Это происходит в силу того, что внешние условия деятельности для большинства вузов этой категории в последние годы поставили их на грань выживания. К категории с высокой мотивацией относятся крепкие негосударственные вузы. Это не удивительно – они уже «закалились» в борьбе за выживание в жесткой и динамичной внешней среде.

Выделяются три группы способов и методов мотивации: экономические, административно и социально-психологические, их все необходимо учитывать для эффективности управления трудовыми ресурсами. Экономические факторы мотивации труда носят косвенный характер управленческого воздействия.

Оплата труда является основным мотивом трудовой деятельности и денежным измерителем стоимости рабочей силы. Она обеспечивает связь между результатами труда и его процессом и отражает количество и сложность работы сотрудников различной квалификации. Административные факторы мотивации труда являются способом осуществления управленческих воздействий на персонал и базируются на власти, дисциплине и взысканиях. Административные методы ориентированы на осознанную необходимость дисциплины труда, чувство долга, стремление человека трудиться в определенной организации и т.п. Социально-психологические методы мотивации труда – это способы осуществления управленческих воздействий на персонал, базирующиеся на использовании закономерностей социологии и психологии. Эти методы можно разделить на две основные группы: социологические методы (направлены на группы людей и их взаимодействия в процессах), психологические методы (воздействуют на личность конкретного человека).

Однако эффективное управление человеческими ресурсами предполагает знание как социологических, так и психологических методов. Таким образом, психологическое регулирование должна выполнять профессиональная психологическая служба вуза, состоящая из социальных психологов.

Проанализировав способы и методы мотивации, можно сделать следующий вывод – не существует единых методов мотивации персонала. Однако любой метод, применяемый руководителем, основан на выбранной стратегии управления человеческими ресурсами. Но целенаправленное стимулирующее воздействие на мотивацию сотрудников вуза повышает эффективность управления различными процессами и конкурентоспособности вуза.

Литература

1. Асаул А.Н. Управление высшим учебным заведением в условиях инновационной экономики [Текст] / А.Н. Асаул, Б. М. Капаров. – СПб.: «Гуманистика», 2007. – 280с. – ISBN 5 – 86050-284-2.

2. Лысенко А.И. Конкуренция среди ВУЗов или менеджмент качества высших учебных заведений Украины [Электронный ресурс]: Режим доступа: <http://www.osvita.org.ua/articles/399.html>.

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД РЕАЛІЗАЦІЇ ТА УЗГОДЖЕННЯ БУДІВЕЛЬНИХ ПРОЕКТІВ

Мельман В. О., к.т.н., доц., Іващенко О. В.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Загальнопоширеною міжнародною практикою містобудівної сфери є принципи, коли на місцевому рівні з урахуванням документів територіального планування підготовляються нормативні правові акти, за допомогою яких установлюються містобудівні регламенти. Тобто, завжди практикуються двох стадійні технологічні схеми. Одно стадійні схеми (коли документи територіального планування містили б також і містобудівні регламенти) у розвинених країнах з ринковою економікою не практикуються.

Документи територіального планування є планами використання території (Німеччина), структурними планами (Великобританія), директивними схемами (Франція), генеральними планами (Швеції, США). Нормативні правові акти, за допомогою яких установлюються містобудівні регламенти, називаються планами забудови (Німеччина), місцевими планами (Великобританія), планами використання території (Франція), детальними планами (Швеція), зональними планами (США) [1].

Слід зазначити, що поширеними є нормативно-правові акти, за допомогою яких установлюються містобудівні регламенти. Вони мають більшу юридичну значущість у порівнянні з документами територіального планування. При проведенні аналізу правил забудови м. Москва, виявилися наступні особливості: чітке правове зонування території, сприятливий інвестиційний

клімат, якому приділяється достатня увага. З 2005 року набув чинності Містобудівний кодекс Російської Федерації, підписаний Президентом Російської Федерації. Таким чином, на сучасному етапі у всіх органах виконавчої влади, міських організаціях, у тому числі в Комітеті з архітектури і містобудування, впроваджується режим «Єдиного вікна». Тобто документи готуються й видаються у строго визначений термін за умови пред'явлення заявником певного пакета документів, за умови відсутності безпосереднього контакту з виконавцями [2].

На особливу увагу заслуговує досвід США, де для втілення ідеї у реальний проект, що є привабливим для інвесторів, проводиться детальний аналіз її реальності та доцільності (Feasibility Analysis), який часто триває більше часу ніж безпосередньо будівництво. Американській практиці будівництва притаманне всебічне урахування думки громади, детальне та тривале обговорення, у тому числі і в Інтернеті.

Досвід США свідчить, що мета проекту – побудувати об'єкт у встановлений термін, в рамках бюджетних коштів. Прибуток не є пріоритетним у даному випадку, головним є результат точної організації і управління [3].

Таким чином, на сучасному етапі розвитку узгоджувальної і дозвільної системи у будівництві України дуже важливим є закордонний досвід у даній сфері. Важливими напрямками є удосконалення нормативно-правового супроводження проектної діяльності, впровадження механізму запобігання ризиків, комплексної системи страхування, а також впровадження проектного менеджменту.

Література

1. Семенов В.Т., Висоцька Г.В., Апатенко Т.М., Мельман В.О., Чепурна С.М. Проблеми дозвільної системи в сфері містобудування щодо удосконалення правил забудови м. Харкова // Коммунальное хозяйство городов: науч.- техн. сб. – К.: «Техніка», 2006. – Вип.69. – С. 17 – 26.
2. Управление инвестиционно-строительным циклом (на примере реализации программ жилищного строительства города Москвы). М.: Издательство Ассоциации строительных вузов, 2007. – 160 с. – ISBN 5-93093-072-4.

3. Дикман Л.Г., Дикман Д.Л. Организация строительства США[Текст] / Учебное издание. – М.: Издательств Ассоциации строительных вузов. – 2004. – 376 с. – ISBN 5-93093-320-0.

ПРОЕКТ СТВОРЕННЯ КОМПЛЕКСНОЇ СИСТЕМИ МОТИВАЦІЇ ПЕРСОНАЛУ НА ПРИКЛАДІ РАДИ МОЛОДИХ ВЧЕНИХ ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Мельман В. О., к.т.н., доц., Тугай Д. В., к.т.н., доц., Довгаль К. Д.

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

61002 Україна м. Харків, вул. Революції, 12

Ефективна проектна діяльність вищого навчального закладу (ВНЗ) пов'язана з наявністю комплексної системи мотивації персоналу, яка складається з певного мотиваційного оточення як сукупності моделей організаційної поведінки та уявлень співробітників відносно професійного, особистісного зростання та завдань стратегічного розвитку ВНЗ.

В Харківському національному університеті міського господарства імені О. М. Бекетова (ХНУМГ ім. О.М.Бекетова) розроблено проект створення комплексної системи мотивації персоналу, на прикладі Ради молодих вчених (РМВ), члени якої з одного боку є певним кадровим резервом університету, з іншого – включають потужні людські ресурси для реалізації проектів стратегічного розвитку ВНЗ.

Мета даного проекту – розробка комплексної системи мотивації членів РМВ ХНУМГ ім. О. М. Бекетова на засадах системних принципів проектної діяльності, з урахуванням психологічних факторів та критеріїв професійного та особистісного зростання для вирішення стратегічних задач розвитку ВНЗ.

Для досягнення мети проекту визначені наступні завдання:

- розробити методику моніторингу та розрахунку рейтингових показників ефективної діяльності РМВ ХНУМГ імені О. М. Бекетова;

- визначити психологічні чинники та умови створення мотиваційного простору особистісного та професійного розвитку членів РМВ;
- розробити систему внутрішньої мотивації для залучення людських ресурсів у проектну діяльність, що пов'язана з вирішенням стратегічних задач розвитку ВНЗ.

Проектом передбачено створення рейтингової системи мотивації членів РМВ, яка складається з трьох груп показників: кваліфікаційних, наукових та стратегічних (соціальних).

Кваліфікаційні показники відбивають поточний кваліфікаційний рівень молодого вченого та залучені до загальної схеми потенційного та фактичного рейтингу, що дозволяє зрівняння стартових можливостей молодих вчених різної наукової кваліфікації.

Наукові показники є сталою групою критеріїв та враховують ефективність наукової діяльності молодого вченого у підзвітний період.

Стратегічні (соціальні) показники відображають громадську діяльність молодого вченого, що пов'язана зі стратегічними завданнями розвитку ВНЗ. Дані показники формуються на основі плану діяльності РМВ. Важливо зазначити, що запропонована система мотивації дозволяє стимулювання активності під час планування проектів. Таким чином, члени РМВ мають можливість надати власні проектні пропозиції, обґрунтувати їх та захистити стратегічну доцільність реалізації.

Фактичний рейтинг кожного молодого вченого розраховується наприкінці підзвітного періоду та затверджується засіданням РМВ. Для завершених проектів необхідним є визначення поправочних коефіцієнтів, які повинні враховувати наступні критерії: поточний стан проекту (проект заплановано, реалізовано, в процесі реалізації); ступінь розроблення можливості практичної реалізації; стратегічна важливість проектної пропозиції; ступінь персональної участі. На заключному етапі підраховується підсумковий рейтинг кожного молодого вченого, який є основою для подальшого заохочення (фінансування наукових розробок, оплата наукових публікацій, стажування тощо).

На нашу думку, створення комплексної системи мотивації з урахування вищезазначених показників дозволить подальшу успішну реалізацію проектів стратегічного розвитку ХНУМГ імені О. М. Бекетова, а також надасть можливість членам РМВ задовольнити власні домінуючі потреби з урахуванням їх інтересів, пріоритетів професійного та особистісного розвитку.

АНАЛИЗ РАЗВИТИЯ ФИЗИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ И СПОРТА В ХАРЬКОВСКОЙ ОБЛАСТИ ПРОГРАММНО ЦЕЛЕВЫМ СПОСОБОМ

Молодченко Т.Г., к.т.н., доц., Гайдаренко Е.А.

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А. М. Бекетова

Украина 61002 г. Харьков, ул. Революции, 12

Физическая культура и спорт являются важной составной частью воспитательного процесса детей и подростков, учащейся и студенческой молодежи и играют значительную роль в укреплении здоровья, повышении физических и функциональных возможностей организма человека, обеспечении здорового досуга, сохранении продолжительности активной жизни взрослого населения. В свою очередь социальное положение молодежи как одной из наиболее уязвимых категорий населения, характеризуется наличием амбиций, завышенных ожиданий, поиском собственного пути и стремлением к самореализации, является показателем успешности общества, возможности реализации его потенциала.

В последние годы в Харьковской области проведена позитивная работа по укреплению материально-спортивной базы в районах области и в том числе детско-юношеских спортивных школ. Но как показывает анализ, острым остается вопрос организации учебно-тренировочного процесса в спортивных школах из-за ограниченного финансирования на их содержание.

Основными направлениями государственной политики в сфере физической культуры и спорта, молодежи и оздоровления детей является - поддержка мероприятий, осуществляемых предприятиями, учреждениями и организациями, фондами, гражданами и их объединениями в указанной сфере, создание доступного и эффективного рынка услуг физической культуры и спорта, сохранение и развитие сети детско-юношеских спортивных школ, содействие сохранению и развитию инфраструктуры услуг по оздоровлению и отдыху, обеспечения государственной поддержки одаренной и талантливой молодежи, формирование у молодежи навыков здорового образа жизни, создание благоприятных условий для занятости молодежи.

Для решения поставленных задач можно предложить социальную программу развития физической культуры и спорта, молодежных инициатив и формирования здорового образа жизни, цель которой заключается в создании условий для привлечения широких слоев населения к физкультурно-оздоровительных и спортивных занятий, популяризации здорового образа жизни и физической реабилитации; максимальной реализации физических способностей одаренной молодежи в детско-юношеском, резервном спорте, спорте высших достижений.

Выполнение программы позволит увеличить объем двигательной активности учащейся и студенческой молодежи к 8-12 часов в неделю повысить уровень привлечения населения к содержательного досуга и отдыха, обеспечить спортивными сооружениями в необходимом количестве и качестве, что позволит создать необходимые условия для привлечения различных слоев и категорий граждан к занятиям физической культурой и спортом и повысить уровень обеспеченности населения спортивными залами, плавательными бассейнами и спортивными площадками, создать условия для укрепления физического и психического здоровья детей путем надлежащей организации оздоровления и отдыха, способствовать сохранению и развитию инфраструктуры услуг по оздоровлению и отдыху, повысить спортивный имидж Харьковской области как на Всеукраинском, так и мировом уровне.

РЕКОНСТРУКЦІЯ МІСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ ЯК ЕЛЕМЕНТ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

Молодченко Т. Г., к.е.н., доц., Марчук Д. С.

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Економічно ефективне використання земельних ресурсів, є одним з найважливіших факторів розвитку великих міст, що в сучасних умовах набуває особливої значущості. Це обумовлено зростанням концентрації міських об'єктів, високими темпами урбанізації, збільшенням кількості та щільності населення та зростанням концентрації міських об'єктів. У мегаполісах вільних від забудови територій стає все менше, таким чином набуває сили процес переходу до освоєння земель виробничих зон, які реорганізуються у процесі удосконалення функціонального зонування міст до іншого виду використання.

Сучасна реконструкція міських територій повинна здійснюватися шляхом комплексного перетворення з урахуванням вже сформованої забудови. Для того щоб необхідні для реконструкції високі витрати окупилися за рахунок підвищення функціональності територій, зростання ефективності об'єктів, що створюються, покращення умов для життя і діяльності населення, дані процеси слід здійснювати обґрунтовано, з використанням сучасних наукових підходів і з урахуванням сукупності економічних, екологічних і соціальних факторів.

Мета роботи полягає у визначенні та аналізі впливу містоутворюючих факторів на вартість території, що реконструюється.

Актуалізація досліджень з питань оцінки міських земель України, їх широке обговорення вітчизняними науковцями, представниками публічного сектору, громадськістю зумовили прагматичну спрямованість більшості наукових розробок, їх орієнтацію на аналіз факторів та чинників що впливають на вартість міських територій та визначення напрямів для більш ефективного

використання земельних ресурсів. Цій проблематиці присвячено наукові праці О.І. Драпіковського, І.Б. Іванової, О.В. Ішина, В.А. Севостьянова [1-3] однак відкритим залишається питання оцінки інвестиційної привабливості земельної ділянки як з позицій інвестора, так і з позицій територіальної громади в цілому. Це пов'язано з відсутністю оцінки ринкової вартості земельної ділянки в процесі аналізу його інвестиційної привабливості. Тому розробка відповідної методології економічної оцінки земель для практики територіального планування розвитку міських земель представляється вельми своєчасною та актуальною.

Розвиток міст відіграє велику роль в житті сучасного суспільства і формуванні його навколишнього середовища. В даний час в містах проживає вже більше половини жителів планети. Формування міської інфраструктури не встигає в достатній мірі забезпечувати потреби населення, що ростуть разом з його чисельністю. Урбанізація, маючи ряд економічних та соціальних переваг, істотно погіршує умови життя і діяльності великої частини населення.

Істотна частина проблем, що виникають при розвитку міст, вирішується шляхом своєчасної реконструкції територій, тобто їх перетворення в напрямку поліпшення умов для населення та підвищення функціональності інфраструктури. Реконструкція прямо або побічно пов'язана з безліччю економічних, екологічних і соціальних процесів, які необхідно враховувати при прийнятті відповідних рішень.

В умовах ринкової економіки фінансування реконструкції використання забудованих земельних ділянок житлової та комерційної забудови проводиться, головним чином, приватними інвесторами. Проте правове, землепорядне і містобудівне регулювання та управління розвитком земельних ділянок здійснюється відповідними державними органами. Тобто можна говорити про недостатній взаємодії міської спільноти та приватних інвесторів у питаннях освоєння міських земель.

Для цілей найбільш повного врахування факторів та особливостей, що впливають на формування та прийняття рішень при виборі варіантів для реконструкції територій узагальнені наступні принципи оцінки територій:

- основна мета реконструкції території повинна розглядатися як покращення умов життєдіяльності населення, що потребує у достатній мірі врахування еколого-соціальних факторів;
- проведення реконструкції території не повинно погіршити стан міського середовища та знизити цінність території;
- повинен враховуватися фактор збереження культурно-історичних вигляд міських територій.

Будівництво і подальша експлуатація об'єктів на територіях, що реконструюються багато в чому залежать від існуючих міських умов і, в свою чергу, справляють істотний еколого-економічний вплив на навколишнє середовище.

Для економічної оцінки вартості міської території, одержуваної в процесі здійснення реконструкції, нами пропонується враховувати взаємозв'язок наступних факторів: місце розташування ділянки, якість споруджуваного на ній об'єкта і ринкова ціна єдиного об'єкта нерухомості [3]. В якості показників, що характеризують ці фактори, пропонується використовувати:

- коефіцієнт цінності земельної ділянки;
- показник якості поліпшень;
- ринкова ціна об'єктів, аналогічних об'єкту, що розміщуються на даній земельній ділянці.

Для визначення показника якості поліпшень, передбачуваних до розміщення на даній земельній ділянці, можна запропонувати експертну оцінку з використанням відібраних факторів, що визначають якість об'єкта, що возводиться.

Ринкова вартість об'єктів, аналогічних об'єкту, що розміщуються на даній земельній ділянці визначається за допомогою методичних підходів до оцінки майна, затвердженої Національними стандартами оцінки [4].

Література

1. Практикум з оцінки міських земель / Драпіковський О.І., Іванова І.Б... – К.: Вид-во УАДУ, – 2-е видання, 1998. – 52 с.
2. Ишин А.В. Методологические основы эколого-экономической оценки использования подземного пространства реконструируемых городских территорий: Автореф. дис. доктора экон.наук / Московский государственный горный университет. – М., 2010, - 39 с.
3. Севостьянов В.А. Экономическое обоснование повышения эффективности использования земельных участков : Автореф.дис. к.э.н. / Государственный университет землеустройства, - М., 2007. – 28с.
4. Постанова № 1442 від 28. 10.2004 р. «Про затвердження Національного стандарту №2 «Оцінка нерухомого майна». – Режим доступу: <http://www.land-ukraine.com/index.php?p=article&id=906> Заголовок з екрану.

АНАЛІЗ ДОСВІДУ ЩОДО УПРАВЛІННЯ ЖИТЛОВОЮ НЕРУХОМІСТЮ

Молодченко Т. Г., к.е.н., доц., Сімон Д. О.

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, ул. Революції,12

Зміна економічних взаємовідносин та суб'єктів ЖКГ (житлово-комунального господарства) потребує змін системи управління житловим фондом, а саме її демонополізації. Демонополізація ЖКГ являє собою багаторівневе комплексне та складне завдання. На шляху його вирішення стає питання залежності постачальників послуг, та виконавців робіт від розрахунків із споживачами (населенням), а не від фінансової підтримки з міського бюджету. При переході від державної системи управління житловим фондом до ринку приватних управляючих компаній повинні бути складені відповідні

договори між власниками та управляючими компаніями, щодо надання відповідних послуг та виконання робіт. При цьому такі договори повинні враховувати як права та інтереси населення, так і управляючих компаній, мінімізуючи їхні ризики. А для цього усі приміщення (житлові та нежитлові) у багатоквартирному будинку та прибудинкова територія повинні знаходитися у власності фізичних, юридичних осіб, або у власності держави чи територіальної громади.

Дослідженню питань врегулювання діяльності щодо управління багатоквартирними будинками присвячено роботи Бригілевича В., Гури Н., Збігнєва Дубеля, Щодри О. [1, 2], однак відкритим залишається питання визначення послуги з управління, вимог до управителів, порядку контролю якості послуг управителів та відповідальність управителів.

В усіх розвинутих країнах управління житлом є одним з найпривабливіших і усталених ринків господарювання оскільки, по-перше, на ньому існує мінімальний ризик збуту своєї продукції (тобто, послуги з управління житлом, в якому постійно хтось проживає та користується цією послугою), та, по-друге, традиційно висока фінансова дисципліна населення, яке чітко усвідомлює, що не можна користуватися житлом та житлово-комунальними послугами не оплачуючи їх на потрібному рівні, та підбирає собі місце проживання відповідно до своєї фінансової спроможності.

Аналізуючи міжнародний досвід щодо управління житлом потрібно насамперед виставити для себе орієнтири: який результат ми хочемо отримати та яка управлінська модель є найбільш прийнятою для України з огляду на економічну доцільність та подібні умови запровадження.

Найбільш показовим для України у сфері практичного вирішення питань, пов'язаних з управлінням житлом, може бути досвід Німеччини [3], оскільки саме в цій країні після об'єднання західних і східних земель вирішувалися проблеми взаємної адаптації систем управління житловим фондом так званих „соціалістичної” та „західної” моделей, а також Росії, оскільки на теренах колишнього СРСР з максимально подібних до України за умовами

функціонування житлового господарства саме ця країна має найбільший досвід позитивних системних зрушень у цій сфері.

Щодо подібності стартових умов, то мабуть найбільш цікавим для нас є досвід Російської Федерації, адже і за ментальністю, і за технічним станом житлового фонду, що дістався у спадок від Радянського Союзу, і за сучасною структурою власності на житло наші країни є дуже схожими.

Проте Росія орієнтовно на два-три роки випереджає Україну у справі реформування відносин у житловій сфері. Російські підходи до формування державної житлової політики, регулювання відносин співвласності у багатоквартирному житловому фонді, способів управління будинком та визначення управителя, демонополізації ринку управління та утримання житла, відмови від регулювання тарифів на послуги з управління та утримання є дуже корисними для України.

В Голландії інші підходи до управління. Оскільки традиційно там кожен під'їзд у багатоквартирному будинку облаштовується окремим інженерними вводами для постачання води, тепла, електрики тощо асоціація власників житла (аналог наших ОСББ) створюється з урахуванням саме відокремленості таких введів. Таким чином, якщо будинок, що містить 8 квартир має один вхід, то там буде створено одна асоціація, а якщо під'їздів 2, то й асоціацій також буде дві.

Таким чином, досвід Росії міг би бути корисним для України щодо законодавчого забезпечення питань визначення управителя та укладення з ним відповідного договору, досвід Німеччини щодо практики професійного управління будинком, а досвід Голландії — щодо сталого самоуправління об'єднанням співвласників багатоквартирного будинку.

Література

1. Професійне управління житловою нерухомістю: правові, організаційні, економічні і фінансові аспекти: Практичний посібник. Том I. [Бригілевич В., Гура Н., Щодра О., Швець Н., Кіндрацький Б., Бернацький В., Шишко В., Когут Г., Влодарчик Р.] / за заг. Редакцією Бригілевича В. – Львів, «Папуга», 2013. – 228 с.

2. Управління нерухомістю в Польщі на прикладі житлових товариств: історія виникнення, основні поняття, перспективи розвитку/ Асоціація «Східноєвропейський Демократичний Центр»; За редакцією Збігнева Дубеля. – К., 2006, 50 с.
3. Дахно І. І. Німецьке цивільне уложення (Bürgerliches Gesetzbuch) // Юридична енциклопедія: В 6-ти тт. – Т. 4: Н – П. – К., 2002. – 720 с. – С. 165 Закон Республіки Польща «Про місцеве самоврядування» (1990).

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЗОВНІШНЬО-ТОРГОВЕЛЬНИХ ВІДНОСИН МІЖ КНР І УКРАЇНОЮ

Молодченко Т. Г., к.т.н., доц., **Чжан Юань**

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

61002 Україна м. Харків, ул. Революції, 12

Сучасні тенденції розвитку міжнародних відносин характеризуються динамічним розширенням економічних зв'язків, що проявляються перш за все у збільшенні зовнішньоторговельного обороту країн світу. Участь у міжнародному поділі праці стає однією із обов'язкових умов швидкого зростання кожної національної держави незалежно від ступеня її економічної зрілості.

На сучасному етапі економіка Китаю розвивається надзвичайно швидкими темпами, що має безпосередній вплив на світову економіку через зростаючі обсяги експорту. Враховуючи важливе значення Китаю у зовнішній торгівлі України, його істотний вплив на розвиток вітчизняної економіки можна стверджувати про актуальність теми дослідження.

Сфера зовнішньої торгівлі завжди перебувала у колі інтересів економістів різних країн світу, що пояснюється її особливим місцем у загальній системі світогосподарських зв'язків та ролі посередника, яку вона відіграє практично у всіх напрямках міжнародного співробітництва.

Проблеми українсько-китайських економічних відносин, розвитку зовнішньої торгівлі між двома державами знайшли відображення у працях як

українських, так і китайських вчених – В. Голод, О. Гончаренка, Ван Пен, Лі Чжоу та ін. [1-4].

Разом з тим в літературі немає комплексного дослідження сучасного етапу зовнішньоторговельних відносин між КНР і Україною. Недостатньо вивченими залишаються також питання щодо подальшого розвитку взаємної торгівлі, трансформації торговельних відносин України з КНР в умовах глобалізації світової економіки. Об'єктивна необхідність подальшого поглибленого дослідження теоретичних засад та обґрунтування практичних підходів з метою розвитку можливостей українського бізнесу в КНР зумовили вибір теми, її структуру та зміст.

Метою дослідження є узагальнення основних тенденцій і проблем розвитку українського бізнесу в КНР та розробка практичних рекомендацій щодо проекту створення спільного україно-китайського підприємства в КНР.

Досягнення означеної мети передбачає вирішення таких завдань:

- розробити рекомендації щодо основних напрямів подальшого розвитку зовнішньоторговельних відносин між КНР і Україною;
- охарактеризувати особливості ведення міжнародного бізнесу в Китаї;
- окреслити перспективи виходу українських компаній на китайський ринок;
- розробити проект виходу української компанії на ринок Китаю.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що удосконалено систематизацію переваг та загроз бізнес-середовища КНР для українського бізнесу.

У дослідженні охарактеризовано особливості ведення міжнародного бізнесу в Китаї, що відзначається значним потенціалом росту, не зважаючи на серйозні загрози (особливо з боку центрального і місцевих урядів). За результатами проведеного аналізу окреслено перспективи виходу українських компаній на китайський ринок, а саме систематизовано переваги та загрози бізнес-середовища КНР для українського бізнесу; розроблено підхід до оцінки готовності компанії до виходу на ринок Китаю на основі відповідної матриці.

Література

1. Ван Пен. Особливості українсько-китайської комерційної співпраці в умовах глобалізації // Актуальні проблеми міжнародних відносин: Збірник наукових праць. Вип. 66: У 2 ч. К.: Київський національний університет імені Тараса Шевченка Інститут міжнародних відносин. – 2007. – Ч.І. – С. 197-204.
2. Голод В. Китайська інвестиційна експансія: перспективи розвитку відносин з Україною [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.cotton.com.ua/articles.php?article_id=12 — Назва з екрану.
3. Гончаренко О.М. Геополітична дилема України // Економічний часопис.- 1997.- № 9.- С. 3-10.
4. Ли Чжоу. У Китая и Украины нет никаких препятствий для сотрудничества / Чжоу Ли // Киевский телеграф. – 2009. – № 27 (477). – С. 27-32.

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ КАПІТАЛ ЯК ГОЛОВНИЙ ІНСТРУМЕНТ В ІННОВАЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВИ

Молчанова О. П., Чень Фан

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції 12

Сучасні вимоги до конкурентоспроможності держави на світовому ринку актуалізують дослідження які стосуються переформатування державної економіки. Перехід від економіки виробництва (індустріальної економіки) до економіки знань тобто інноваційної економіки потребує державної підтримки заходів щодо розвитку інтелектуального капіталу. Інтелектуальний капітал це досить нове явище і є характерною рисою постіндустріального суспільства та загальною тенденцією яка формується в сучасному світі.

Відносно визначення сутності терміну «інтелектуальний капітал» не має єдиного погляду. Ряд дослідників Э. Брукинг Д. Клейні, Д. Дафі, Б. Леонтьєв та інші інтелектуальний капітал відносять до суто нематеріальних активів без матеріального вираження. Тобто інтелектуальний капітал розглядається як інтелектуальний матеріал який використовується для виробництва більш

ціннішої речі [1, 2]. Виходячи з досліджень Л. Едвінсона, М. Мелоуна, К. Тейлора під інтелектуальним капіталом слід розуміти не лише суто нематеріальні активи (ресурси), вводячи у цю категорію організаційну структуру, суб'єктів інтелектуальної власності, архітектуру, що використовує інтелектуальний працівник у своїй роботі, - комп'ютери, засоби зв'язку, інформаційні мережі [3].

Об'єднання цих поглядів дає наступне визначення інтелектуального капіталу – це знання, навички та виробничий досвід конкретних людей та нематеріальні активи, які включають патенти, бази даних, програмне забезпечення, товарні знаки і т.ін, які виробничо використовуються з ціллю максимізації прибутку та інших економічних і технічних результатів.

Недостатня увага до формування інтелектуального капіталу стає головною перешкодою для економічного розвитку країни.

Інтелектуальний капітал є головним інструментом в інноваційній діяльності держави. Інноваційна діяльність по своїй суті децентралізована, тому що є результатом діяльності конкретних осіб (підприємців, учених, інженерів і т.д.). Із цієї причини спостерігається стійка тенденція зсуву центра ваги економічного росту із центра в регіони. А як основна проблема регіонального розвитку представлена проблема формування й функціонування конкурентоспроможного соціально-економічного комплексу регіону.

При аналізі процесу регіонального інноваційного розвитку ряду європейських країн виявлений стандартний набір необхідних заходів:

- здійснення спеціальних цільових програм на загальнодержавному, регіональному й місцевому рівнях;
- прямі державні субсидії й цільові асигнування регіональних (місцевих) органів влади;
- податкові пільги, спрямовані на стимулювання регіонального розвитку;
- формування технопарків і регіональних центрів передової технології;
- створення інкубаторів малого бізнесу;
- залучення венчурного капіталу;

- мобілізація ресурсів приватного сектора на рішення завдань інноваційного регіонального розвитку;
- удосконалювання інформаційної, комунікаційної, фінансової інфраструктури;
- розвиток консалтингу по підготовці бізнес-планів, проектів.

Всі перераховані заходи відбиті тією чи іншою мірою в Стратегічній програмі розвитку України у вигляді перспективних напрямків і в цільових програмах регіонального розвитку [4].

Для формування інтелектуального капіталу суспільства як базового елементу національної інноваційної системи необхідна розробка механізмів, які дозволять адаптувати вже існуючі інтелектуальні ресурси до сучасного етапу розвитку. В рамках національної інноваційної системи необхідно насамперед передбачити створення інноваційної моделі розвитку людського капіталу, для цього необхідна збалансована та водночас різнопланова мотиваційна база.

Зацікавленість державної влади у створенні сприятливих умов для появи інноваційних структур – це головний стимул для формування конкурентоздатного інтелектуального капіталу в рамках національної інноваційної системи.

Література

1. Брукинг Э. Интеллектуальный капитал: ключ к успеху в новом тысячелетии / Э. Брукинг – СПб, 201 – 288 с.
2. Леонтьев Б. Цена интеллекта. Интеллектуальный капитал в российском бизнесе / Б.Леонтьев – М.: Издательский центр «Акционер», 2002. – С. 31-37.
3. Карась П. Интеллектуальный капітал: складові та аспекти комерціалізації в нових умовах господарювання / П. Карась // Економіст. – 2006. № 8. – С.31-39.
4. Стратегія розвитку України // Наука та інновації, 2005. Т1, №3. – С. 4-18.

ПРОЕКТЫ ОХРАНЫ ТРУДА НАПРАВЛЕННЫЕ НА УСТРАНЕНИЕ ЭФФЕКТА АБСЕНТЕИЗМА

Москалюк А. Ю., ст. пр.¹, **Тесленко П. А.**², к.т.н. доц.

¹*Одесский национальный политехнический университет*

65029 Украина г. Одесса, ул. Дидрихсона, 4

²*Одесская государственная академия строительства и архитектуры*

65044 Украина г. Одесса, пр. Шевченко, 1

Состояние охраны труда (ОТ) на предприятиях и организациях Украины сложное. При формальном благополучии по отчетам, в этой области присутствует такое явление как абсентеизм. Это явление частого отсутствия работника на своем месте, зачастую без уважительной причины, т.е. отсутствие на рабочем месте из-за плохого самочувствия, но без посещения врача. Его можно характеризовать коэффициентом абсентеизма — отношение числа дней невыхода на работу к общему числу рабочих дней в течение месяца, года.

Постановка проблемы и цели исследования. Улучшение условий труда посредством инициации проектов охраны труда (ПОТ) включает определённые затраты ресурсов направленных на вложения в оборудование и защитные приспособления, освоение профессий, обучение безопасным методам работы, совершенствование и повышение квалификации и т.д.

Инвестиции в ОТ через инициацию ПОТ требует обоснования такого рода вложений. Для этого необходимо установить связь между финансовыми потерями предприятия, недополученной прибылью расходами на ПОТ.

Определение соотношения между затратами ПОТ и отдачей предприятий в области ОТ составляет определенные сложности. Проще оценить одни расходы.

Результаты исследования. Оценка отдачи от ПОТ имеет свои особенности, во многих случаях оказывается возможным оценить только потери при несчастных случаях, невыходах на работу, смене кадров и уходе

сотрудников на пенсию и т.д.

В таблице представлены некоторые последствия невыходов на работу и убытки, которые предприятие может нести вследствие различных обстоятельств.

Таблица

Влияние компенсаций невыходов на работу на потери предприятия

Компенсации абсентеизма	Последствия для предприятия	Влияние на затраты
Работа отложена и/или не выполнена	Часть работы не выполнена, потеря продукции, Потеря сбыта	Стоимость потерянной продукции и торговой прибыли
Простои в производстве	Простои других работников. Потеря продукции	Стоимость вложений. Потеря продукции, торговой прибыли.
Помощь со стороны	Привлечение внештатных сотрудников	Оплата услуг. Планирование работ.
Сверхурочные	Оплата сверхурочных. Снижение качества продукции	Сверхурочные. Рост себестоимости продукции.
Замены	Расходы по найму и стажировке. Снижение качества работ.	Рост ФОТ. Потери продукции. Рост себестоимости продукции

В таблице отражены не все возможные случаи и не все возможные последствия. В зависимости от характера и размеров производства эта величина потерь может сильно варьироваться. Так невыход на работу «топменеджера» значительно «дороже» невыхода на работу рядового сотрудника.

Выводы. Таким образом проекты охраны труда направленные на устранение эффекта абсентеизма необходимы на предприятии и могут быть инициированы по мере необходимости.

Литература

1. Москалюк А.Ю. Проектизация процессов охраны труда / А. Ю. Москалюк, П.А.Тесленко // Управління проектами: Стан та перспективи: Матеріали 7-ї Міжнародної НПК. — Миколаїв : НУК, 2011. — С. 208 – 210.
2. Москалюк А.Ю. Место проектного управления в предметной области охраны труда / А.Ю. Москалюк, П.А. Тесленко // Тези доповідей II Міжнародної НПК «Стан та перспективи розвитку соц.-економічних систем в епоху економіки знань» — Луганск: Суну ім. В.Даля, 2013. – С. 44 — 49.
3. Москалюк А.Ю. Обнаружение момента инициации проектов охраны труда машиностроительного предприятия / А.Ю.Москалюк, П.А.Тесленко, В.Н. Пурич // ВЕЖПТ – Харьков: "ТЦ", 2013. — № 1/10 (61). — С. 209 – 212.

ОРГАНІЗАЦІЯ СПІВПРАЦІ БІЗНЕСУ ТА ПУБЛІЧНОГО СЕКТОРУ В СФЕРІ КУЛЬТУРИ

Мущинська Н. Ю. к.е.н., доц., **Ван Лей**

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Дискусії навколо взаємодії публічного та приватного партнера в реалізації спільних проектів показують розходження в розумінні форм взаємодії, особливо помітні міжстанові відмінності та протиріччя за різними сферами реалізації таких проектів.

Актуальним є розгляд різних форм публічно-приватної кооперації такого як публічно-приватне співробітництво, державно-приватне партнерство або спільні підприємства, які можуть бути застосовані в сфері культури. Вони вирізняються за своїм відношенням до ризиків, складністю, короткостроковими чи довгостроковими зобов'язаннями та ін.

В роботі пропонується розглянути європейський досвід щодо застосування таких форм співпраці.

1. PPC (Public-Private Collaboration) - публічно-приватне співробітництво, яке характеризується короткотерміновими угодами (наприклад, спонсорський контракт), спільними цілями стосовно культурних подій та фінансовим вкладом приватного сектору в культурні події. Має різні форми: спонсорство, благодійність або патронаж.

2. PPP (Public-Private Partnership) – державно-приватне партнерство, що характеризується довгостроковими стосунками, створенням SPV (Spetial Purpose Company), завдання та ризики публічного сектору передаються частково до приватного партнера.

3. JV (Public-Private Joint Venture) – публічно-приватне спільне підприємство, яке не обмежено в часі щодо свого існування, створенням SPV

(Special Purpose Company), поділом ризиків між публічним та приватним партнером. В цьому випадку існує два шляхи залучення приватного партнера. Перший, коли публічний сектор оголошує проект на тендер, в якому зазначає, що планує прийняти участь з приватним партнером шляхом створення нової компанії. Та другий, коли публічному сектору вже належить проектна компанія та вона залучає як акціонера приватного партнера.

Розглядаючи сферу культури, варто відзначити також особливу роль громади, яка по своїй суті, є також не тільки бенефіціаром, але й повноцінним учасником проекту.

ВПРОВАДЖЕННЯ ЕНЕРГОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ В СЕКТОРІ КОМУНАЛЬНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Мушинська Н. Ю. к.е.н., доц., **Нескоромна Л. В.**

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Однією з основних проблем розвитку житлово-комунального господарства (ЖКГ) на найближчі роки є необхідність модернізації основних фондів підприємств ЖКГ, їх повне або часткове оновлення. Існуючі методи модернізації основних фондів ЖКГ достатньо консервативні і часто реконструкція ЖКГ вимагає інноваційних, нестандартних підходів.

Метою роботи є розробка пропозицій щодо впровадження енергозберігаючих технологій в секторі комунальної енергетики.

Пропонуємо виділити наступні інноваційні напрями в сфері ЖКГ:

- розробка і освоєння виробництва нового покоління машин і засобів механізації, технологій і проектів для утримання доріг і прибудинкових територій, озеленення, впорядкування міських і сільських територій;

- впровадження засобів ефективного контролю, управління і методичного забезпечення функціонування об'єктів житлово-комунального господарства в районах і містах;
- енергозбереження в житлово-комунальному господарстві, створення енергозберігаючих технологій і матеріалів для економії витрачання енергоресурсів в житлово-комунальному господарстві.

Інтерес до енергозбереження активізувався на фоні критичного подорожчання енергоносіїв на світовому ринку, а оскільки Україна енергозалежна держава в силу обмежень своїх ресурсів, багато галузей стали неконкурентоспроможними. Реалізація обґрунтованих з економічної точки зору енергозберігаючих проектів стає єдиною перспективою виживання підприємств, в тому числі підприємств ЖКГ.

В 2013 році в регіонах України введено 1 808 енергоощадних проектів, з них: 1 373 проекти з модернізації та реконструкції обладнання, що експлуатується; 435 проектів із заміщення споживання природного газу альтернативними видами палива. Завдяки технічному переоснащенню підприємств теплоенергетики за підсумками опалювального періоду 2013/2014 років планується досягти скорочення споживання природного газу на 5%.

Серед проблем впровадження енергозберігаючих технологій в секторі комунальної енергетики можна виділити такі: місцеві органи влади, зокрема міст, опинилися в ситуації, коли залучення коштів на вітчизняному фінансовому ринку є практично неможливим; ускладнена процедура проходження інвестиційних проектів в сфері енергозбереження на етапах їхнього узгодження і впровадження; ускладнена процедура залучення місцевими органами влади додаткових фінансових ресурсів через механізми Кіотського протоколу.

Висновки. У сфері теплопостачання як і для інших підприємств природних монополій удосконалення системи управління здійснюється шляхом залучення державно-приватного партнерства, зокрема, передача підприємств в оренду та концесію.

Пріоритети розвитку сфери комунальної теплоенергетики: покращення якості та забезпечення безперебійності надання послуг тепlopостачання; скорочення споживання природного газу на виробництво теплової енергії за рахунок модернізації та переходу на альтернативні види енергії.

КЛАСИФІКАЦІЯ МОДЕЛЕЙ ДОМІНАНТНИХ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ ВЗАЄМОДІЙ І ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКІВ УЧАСНИКІВ ПРИ УПРАВЛІННІ ІНВЕСТИЦІЙНО-БУДІВЕЛЬНИМИ ПРОЕКТАМИ

Овсій О. Д.

Управління державної міграційної служби України в Полтавській області

Україна 36000 м. Полтава, вул. Пушкіна, 63

Аналізуючи уже існуючі на сьогодні виробничі взаємодії та взаємозв'язки між учасниками (суб'єктами) процесу та нові, які можуть виникнути в результаті реорганізації систем управління інвестиційно-будівельними проектами, автором були сформовані основні моделі суб'єктно-об'єктної взаємодії між ними [1]. Формування окремої моделі виробничого процесу складалося із наступних етапів: спочатку формулювалися (описувалися) в його рамках функціональні управлінські процедури, а потім формувалися між ними організаційні зв'язки з побудовою ланцюжка подій окремого процесу. При формуванні моделей взаємодії учасників були використані загальні принципи побудови організаційних структур управління бізнес-проектами, які знайшли відображення в роботах вчених Мазура І.І., Шапіро В.Д. і Ольдерогге Н.Г. [2], Асаула А.М. і Батрак Г.І. [3]. Залежно від виду організаційної структури управління бізнес-проектом з нового будівництва та реконструкції (реновації) об'єкта житлового фонду міста та функціональних управлінських обов'язків, які притаманні його учасникам, можна виділити п'ять основних концептуальних моделей їх домінантних взаємодій і взаємозв'язків [1]:

– *“проста” організаційна структура, в якій бере участь одна і більше організацій, які мають споріднені функціональні обов’язки:*

- 1) домінантні функціональні взаємодії і взаємозв’язки, які притаманні головним учасникам при управлінні бізнес-проектом з будівництва чи реконструкції (реновації) об’єкту житлового фонду, який здійснюється однією організацією, яка уособлює в собі одночасно функції замовника-забудовника і генпідрядника;
- 2) домінантні функціональні взаємодії і взаємозв’язки, які притаманні головним учасникам при управлінні бізнес-проектом з будівництва чи реконструкції (реновації) об’єкту житлового фонду, який здійснюється двома організаціями одночасно, кожна з яких уособлюють в собі функції замовника-забудовника і генпідрядника;

– *“складна” організаційна структура, в якій бере участь дві і більше організацій, які мають різні функціональні обов’язки:*

- 3) домінантні функціональні взаємодії і взаємозв’язки, які притаманні головним учасникам при управлінні бізнес-проектом з будівництва чи реконструкції (реновації) об’єкту житлового фонду, який здійснюється на окремих етапах управляючою компанією, яка уособлює в собі функції замовника-забудовника чи забудовника;
- 4) домінантні функціональні взаємодії і взаємозв’язки, які притаманні головним учасникам при управлінні бізнес-проектом з будівництва чи реконструкції (реновації) об’єкту житлового фонду, який здійснюється на окремих етапах будівельною компанією (організацією), яка уособлює в собі функції замовника-генпідрядника чи генерального підрядника;
- 5) домінантні функціональні взаємодії і взаємозв’язки, які притаманні головним учасникам при управлінні бізнес-проектом з будівництва чи реконструкції об’єкту житлового фонду, який здійснюється на окремих етапах управляючою компанією (організацією) + будівельною компанією (організацією), які уособлюють в собі відповідно функції замовника-забудовника чи забудовника та генерального підрядника.

Література:

1. Овсій О.Д. Основні моделі економічної взаємодії учасників процесу відновлення житлового фонду міста, який орієнтований на його нове будівництво і реконструкцію / О.Д. Овсій // Економічний простір: Збірник наукових праць. - 2011.- №48/2.- С. 125-149.
2. Мазур И.И. Управление проектами: Учебное пособие / И.И. Мазур, В.Д. Шапиро, Н.Г. Ольдерогге: под общ. ред. И.И. Мазура.- 2-е изд.- М.: Омега.- Л, 2004.- 664 с.
3. Асаул А.Н. Корпоративные структуры в региональном инвестиционно-строительном комплексе / А.Н. Асаул, А.В. Батрак.- М.: Изд-во АСВ; СПб.: СПбГАСУ, 2001. - 168 с.

СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЇ

Прядко І. В., аспірантка

Чорноморський державний університет імені Петра Могили

Україна 54003 м. Миколаїв, вул. 68 Десантників, 10

Досвід країн з розвиненою економікою доводить, що ключовим фактором розвитку держави виступають інновації, які являються фундаментом гармонійного поєднання економічного зростання та соціального прогресу у суспільстві. Суттєвою відмітністю світового господарства ХХІ століття є усвідомлення важливості процесу регіоналізації та локалізації інноваційної діяльності. Саме регіони відіграють вирішальну роль в економічному зростанні, продукуючи розвиток інновацій на мезорівні через регіональні системи та кластери. В таких умовах особливої актуальності набуває регіональна складова в процесі розвитку інновацій. Тому визначення сутності регіональних інновацій має першочергове значення для розробки теоретичних засад їх розвитку.

Однією з основних задач регіональної політики України є забезпечення сталого економічного розвитку та усунення регіональних диспропорцій у країні. Теорія сталого економічного розвитку базується на двох підходах: неокласичному та теорії кумулятивного розвитку.

Неокласичний напрямок теорії регіонального росту розглядає інновації як результат науково-технічного прогресу. В цій теорії нововведення не є

основним фактором економічного зростання, вони розглядаються як один із компонентів виробничої функції на рівні з такими ресурсами як праця, земля та капітал.

Теорії кумулятивного розвитку розглядають інновації як основний фактор, який сприяє економічному зростанню всього регіону.

Узагальнюючи перелічені теорії, можна зробити висновок, що інновація, будь то частина виробничої функції, або елемент, що забезпечує постійну ефективну роботу полюсів росту, є чинником, що приводить до економічного росту регіону, а розвиток інновацій є найбільш результативним у місці поєднання відповідних ресурсів, зв'язків та контактів.

З іншого боку, практика успішних країн показує, що найбільш ефективний процес розвитку інновацій відбувається в рамках роботи регіональних інноваційних систем.

Розвиток інновацій в регіоні віддзеркалюється у системі відносин між певними інституційними утвореннями, які генерують та впроваджують інновації. Фундаментом таких систем відносин є регіональна інноваційна система (РІС), що є частиною національної інноваційної системи (НІС).

Основним об'єктом РІС є інноваційна діяльність на регіональному рівні, кінцевим результатом якої виступають інновації, які можна розглядати як результат ефективною сукупної діяльності трьох груп ресурсів: інтелектуальної праці, інвестицій та інформаційного забезпечення. При цьому слід зазначити, що фінансові ресурси є важливою характеристикою економічного стану регіону, а тому регіональну інновацію можна вважати показником, що відображає ефективність роботи і регіональної інноваційної системи, і регіону.

Узагальнюючи сутність регіональних інновацій, слід відмітити, що ця категорія є двоїстою за своєю суттю: з одного боку, інновація – це показник ефективності функціонування інноваційної системи регіону, а з іншого – це основний чинник регіонального зростання.

Таким чином, в умовах підвищення ролі регіону в стимулюванні та продукуванні інновацій з'ясування сутності регіональної інновації має бути

основною задачею, вирішення якої може забезпечити сталий регіональний розвиток, а тому потребує подальшого вивчення та уточнення.

Література

1. Федулова Л. Технологічний імператив стратегії соціально-економічного розвитку України: [монографія] / Л. Федулова [та ін.]. – Київ: Експрес, 2011. – 655 с.
2. Павлов К.В. Ядро экономических систем и эффективная хозяйственная политика: [монография] / К.В. Павлов. – Москва: Магистр, 2009. – 190 с.

АНАЛИЗ КЛЮЧЕВЫХ ПРИЧИН ВОЗНИКНОВЕНИЯ ИЗМЕНЕНИЙ В ПРОЕКТАХ РЕГИОНАЛЬНОГО РАЗВИТИЯ

Сухонос М. К., д.т.н., проф., Старостина А. Ю., Мурко Л. Ю.

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова.*

61002 Украина г. Харьков, ул. Революции, 12

Управление изменениями представляет собой процесс прогнозирования и планирования будущих изменений, регистрации всех потенциальных изменений (в содержании проекта, спецификации, стоимости, плане, сетевом графике и т. д.) для детального изучения, оценки последствий, одобрения или отклонения, а также организации мониторинга и координации исполнителей, реализующих изменения в проекте.

Под изменением понимается замещение одного решения другим вследствие воздействия различных внешних и внутренних факторов в ходе разработки и реализации проекта [1].

Изменения могут возникнуть либо как ответная реакция на проблемы или требования, навязанные извне, либо как активность в процессе реагирования на внутренние раздражители проекта.

Общий контроль изменений осуществляется: для оценки влияния факторов, приводящих к положительным или негативным изменениям в

проекте, для определения уже совершившихся изменений в проекте; для управления изменениями в проекте по мере их появления.

Ввиду того, что проекты регионального развития имеют большое значение для региона в целом, по многим причинам, в частности из-за того, что они являются базовыми инструментами управления развитием региона как по каждому направлению, так в целом по региону. От того насколько эффективно реализуются проекты регионального развития, зависит жизнедеятельность региона как такового.

Так как, управление проектами регионального развития производится в среде, которая как правило характеризуется наличием множества раздражителей как внешнего, так и внутреннего характера, то актуальной является необходимость в более подробном анализе причин возникновения различных изменений в проектах и их классификации, как качественного основания для дальнейших процессов в рамках управления изменениями в проектах регионального развития.

Как уже отмечалось выше, изменения в проектах регионального развития могут быть вызваны как внешними, так и внутренними раздражителями. К внешним причинам возникновения изменений в проектах можно отнести:

1. Проблемы, связанные с внешним экономическим полем реализации проекта
2. Возникновение неблагоприятных социально-политических изменений в стране и регионе
3. Наличие проблем связанных с неполнотой или неточностью информации о динамике технико-экономических показателях, параметрах новой техники и технологии, а также инноваций;
4. Проблемы, связанные с колебаниями рыночной конъюнктуры, цен, валютных курсов и т.д.;
5. Проблемы связанные природно-климатическими условиями функционирования региона

Как правило, все остальные изменения в проектах регионального развития обусловлены наличием внутренних раздражителей, которые зачастую являются

следствием неэффективной системы управления проектом в целом и неиспользованием инновационных подходов к управлению.

Таким образом, отметим, что анализ и классификация ключевых проблем возникновения изменений в проектах регионального развития, является необходимым основанием для дальнейшей доработки и усовершенствования процессов управления изменениями, что будет способствовать повышению эффективности реализации проектов данной направленности в целом.

Литература

1. Мазур И.И., Шапиро В.Д., Ольдерогге Н.Г. М12 Управление проектами: Учебное пособие / Под общ. ред. И.И. Мазура. — 2-е изд. — М.: Омега-Л, 2004.

АНАЛИЗ БАЗОВЫХ ПРЕДПОСЫЛОК ФОРМИРОВАНИЯ СТРОИТЕЛЬНЫХ ПРОГРАММ

Сухонос М. К., д.т.н., проф., Старостина А. Ю., Парфёнов Е. А.

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова*

Украина 61002 г. Харьков, ул. Революции, 12

На сегодняшний день в рамках регионального развития все больше внимания специалистами различной направленности уделяется строительной отрасли и реализации строительных программ.

Как и для большинства программ, основной проблемой реализации строительных программ является проблема ее финансирования. Этому способствуют различные причины: инфляция, чрезвычайные происшествия, частичное финансирование по годам, появление более приоритетных проектов.

Поэтому целесообразным является уже на этапе формирования программ, более подробно анализировать содержание и структуру программы, с целью выявления источников экономии средств, без потери качества. Первым шагом к

такому анализу, является рассмотрение ключевых иницирующих программу предпосылок.

Строительные программы города формируются из основных категорий:

- Нужды граждан
 - Развитие сети городского транспорта
 - Усовершенствование благоустройства при домовых территориях
 - Модернизация инженерной инфраструктуры города
 - Повышение безопасности жизни горожан, усовершенствование дорожных развязок, пешеходов
 - Расширение черт города, за счет роста населения, миграции сельского населения в город
- Реализация проектов города утверждённые на ГС
 - Программы социально-экономического развития
 - Программы капитально строительства и реконструкции
 - Харьковский Международный Марафон
- Реализация проектов из программы государственного развития
 - Программа ЕВРО-2012
 - Программы Евробаскет-2015
- Возникновение аварийных ситуаций
 - Взрыв жилых домов
 - Аварии на центральных линиях инженерных сетей
 - Пожары общественных зданий

После выявления иницирующего фактора программы, следует уделить больше внимания непосредственно процессам анализа компонентов программы, и разработке критериев и механизмов их отбора. Это будет способствовать увеличению количества реализованных программ и компонентов в программах, упростит их отбор, как между смежными проектами, так и разнонаправленными, уменьшит риск заморозки проектов на стадии их реализации, а также приведет к экономии финансовых ресурсов программы в целом.

ПРОЕКТНЫЙ ПОДХОД В ОРГАНИЗАЦИИ СЕРВИСНОГО ОБСЛУЖИВАНИЯ ГОСТИНИЧНО-РЕСТОРАННОГО КОМПЛЕКСА

Фесенко Г. Г. к.филос.н., доц., **Лю Цзянань**

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А.Н. Бекетова

Украина 61002 г. Харьков, ул. Революции, 12

Сфера услуг является крупным, динамично развивающимся сектором мировой экономики. Общее увеличение спроса на услуги делает актуальным вопросы применения проектного подхода в организации сервисного обслуживания потребителей. Именно проектный подход позволяет повысить эффективность производства услуги, с точки зрения ее стоимости, качества и сроков предоставления. В частности, актуальными становятся исследования базовых элементов управления сервисной организацией с целью повышения эффективности гостиничного хозяйства за счет трансформации системы управления услуг с использованием проектного подхода.

Для осуществления замкнутого технологического цикла обслуживания гостей в гостинице предусмотрены следующие основные службы: служба бронирования; служба обслуживания; служба приема и расчетная часть; служба эксплуатации номерного фонда. В данном исследовании предлагается использовать методологическую платформу Р2М [1] для усовершенствования управления качеством сервисного обслуживания. В японском стандарте Р2М управленческие процессы, в том числе «управление оценкой», интегрированы в общую стратегию создания ценности сервисной услуги путем организации деятельности в таких направлениях: 1) достижение ценности сервисной услуги; 2) компетенция сотрудников сервисной организации (рис.).

Рис. Проектный подход к организации сервисного обслуживания

В перспективе японского проектного менеджмента прослеживается взаимосвязь систем: «управление качеством сервисных услуг» ↔ «мотивация сотрудников». Для организации мониторинга гостинично-ресторанных услуг предлагается исследовать управленческие взаимосвязи между успешностью сервисной организации (уровнем удовлетворенности клиентов) и корпоративной системой мотивации (уровнем удовлетворенности служащих). Оценку «внешних клиентов» традиционно выполняют с помощью «контрольного листа удовлетворенности клиента/гостя отеля». Наиболее серьезная жалоба гостей – «недостаточный уровень профессионализма персонала». Для решения такой проблемы предлагается разрабатывать матрицы компетентности сотрудников на основе Р2М, формируя «требования к профессионалам, нацеленным на достижение миссии» [1, с. 51]. Сотрудники отеля должны демонстрировать компетенции в трех аспектах:

- систематические знания в области управления проектами и программами;
- практический опыт управленческой деятельности;

- психологія, личные качества и этика.

Для основных служб гостиницы авторами разработаны матрицы компетентности:

- для сотрудников первого и второго квалификационного разрядов (швейцар, носильщик, менеджеры службы по обслуживанию клиентов, администратор, консьерж, портье, горничная);
- для сотрудников третьего квалификационного (начальник службы приема и расселения, старший смены и т.д.).

В итоге, использование концепции Р2М позволяет организациям гостинично-ресторанной сферы интегрировать проектно-ориентированные процессы «управление оценкой» в общую стратегию повышения ценности сервисной услуги.

Литература:

1. Р2М: Руководство по управлению инновационными проектами и программами предприятий. Т.1. Версия 1.2. – К.: Науковий світ, 2009. – 173 с.

ІДЕНТИФІКАЦІЯ КОМУНІКАТИВНОГО ПРОСТОРУ БУДІВЕЛЬНОГО ПРОЕКТУ

Фесенко Т. Г., к.т.н., доц., **Мінаєв Д. М.**, аспірант, **Антипенко К. В.**

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Управління будівельними проектами передбачає складні багатокомпонентні інформаційні зв'язки між замовником, підрядниками, проектувальниками, виробниками і постачальниками будівельних матеріалів, конструкцій та обладнання. Ідентифікація (виявлення, визначення) усіх зацікавлених сторін проекту є одним із процесів управління комунікаціями

проекту [1, с. 243] і ключовою компетентністю менеджера проекту [2, с. 51].

У міжнародних стандартах проектного менеджменту визначено «зацікавлені сторони», або «учасники» (stakeholders) проекту, як особи чи організації, які активно беруть участь у проекті та(або) мають інтереси у його кінцевих результатах. Вплив стейкхолдерів на хід реалізації, результати проекту та членів команди проекту може бути як позитивним, так і негативним [1, с. 23].

Для забудовника важливо забезпечити/організувати сталі комунікації із органами місцевого самоврядування (наприклад, з Департаментами містобудування, архітектури та генерального плану; земельних відносин; будівництва та шляхового господарства і т.ін.), державними інспекціями (архітектурно-будівельного контролю, охорони праці, енергозбереження, санепідемстанції, пожежної охорони, охорони навколишнього природного середовища і т.ін.), комунальними службами (наприклад, «Харківськими тепловими мережами», «Харківобленерго», «Харківводоканал», «Харківгаз» і т.ін.).

Галузева специфіка управління будівельними проектами до комунікативного середовища передбачає варіативне включення:

- девелоперів (здійснюють контроль за процесами проектування, отримання дозвільної документації, управляють фінансами, сприяють покращенню характеристик земельної ділянки або об'єкту нерухомості);
- технічних експертів (надають консультаційні послуги з юридичних питань під час розробки проектних рішень в будівництві, земельному проектуванні, вирішенні питань з інженерного підключення, управління транспортними потоками, охорони навколишнього середовища и т.ін.; надають послуги з аналізу проектів, у тому числі проводять ринкові дослідження, розробляють бізнес-плани і маркетингові стратегії для професійних учасників ринку нерухомості в сфері розвитку земельних ділянок, вертикального девелопменту придбання і управління стабільними житловими активами і т.ін.);

- ріелторів (сприяють продажі, купівлі, оренді земельної ділянки або об'єкту нерухомості; можуть представляти як продавців, так і покупців, які прагнуть придбати земельну ділянку або об'єкт нерухомості для конкретного цільового використання).

Особливе значення/місце у системі комунікацій будівельного проекту посідає клієнт (кінцевий споживач). Кінцевим користувачем може бути мешканець, покупець житла, роздрібний покупець, промисловий орендатор – фізична особа або організація, які будуть користуватись нерухомістю.

У підсумку, пропонується узагальнена модель комунікативного простору будівельного проекту (рис.), у якій ідентифіковані основні стейкхолдери, задіяні у процесах збору, обробки, перетворення, розповсюдження значимої інформації (для прийняття рішень, координації, контролю, аналізу та візуалізації).

Рис. Взаємозв'язки між зацікавленими учасниками будівельного проекту

Література

1. Руководство к своду знаний по управлению проектами (Руководство PMBOK): Американский национальный стандарт ANSI/PMI 99-]001-2010. 4-е изд.– США: Project Management Institute, 2010. – 389 с.
2. Бушуев С.Д. Управление проектами: Основы профессиональных знаний и система оценки компетентности проектных менеджментов / С.Д. Бушуев, Н.С. Бушуева // (National Competence Baseline, NCB UA Version 3.0). – К.: ІРІДІУМ, 2006. – 208 с.

ФОРМИРОВАНИЕ ЦЕННОСТИ ДЕВЕЛОПЕРСКИХ ПРОЕКТОВ ЖИЛОЙ НЕДВИЖИМОСТИ (НА ПРИМЕРЕ ИНКЛЮЗИИ СПОРТИВНО-ИГРОВЫХ КОМПЛЕКСОВ)

Фесенко Т. Г., к.т.н., доц., Пань Чжен, Фен Ху

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А. Н. Бекетова

Украина 61002 г. Харьков, ул. Революции, 12

Сегодня на рынке недвижимости характерны тенденции трансформации подходов: от «точечной застройки» (например, когда новое здание строится в узком коридоре между двумя старыми зданиями или на мете зеленых зон) к формированию «пространства, дружественного к семье» – комфортного для проживания семей с детьми. Качество жилой недвижимости определяется уровнем развития инфраструктуры, а именно: условиями для гармоничного развития детей; экологической ситуацией района; транспортной доступностью; наличием торговой, бытовой инфраструктуры и т.д.

Обустройство спортивно-игровых комплексов выполняется в виде отдельных площадок для различных возрастных групп или как комплексные игровые площадки с зонированием по возрасту и интересам [1]. Площадки для занятия спортом должны быть центрами досуга для подростков, а также местами физической активности взрослых.

На сегодняшний день в украинских городах отсутствует достаточное количество оборудованных мест для спортивного развития молодежи и отдыха с детьми. Большая часть спортивных площадок была установлена в 1990-х годах, значительное количество из которых в настоящее время не пригодно для использования или разрушены. По подсчетам Министерства регионального развития, строительства и жилищно-коммунального хозяйства Украины общая потребность в спортивных площадках составляет 22,7 тыс. единиц [2].

В последние годы обустройство спортивно-игровых комплексов осуществлялось в рамках подготовки Украины к проведению финальной части Чемпионата Европы по футболу «Евро 2012», а сейчас – «Евробаскет 2015». Перед застройщиком и проектировщиком должна стоять задача спроектировать придомовую территорию с обязательным размещением необходимого спортивного оборудования, «удобного и безопасного для всех». Вариантами комплексных решений могут стать:

- 1) универсальная спортивная площадка – оптимальное решение для разных игровых видов спорта (теннис, волейбол, баскетбол, мини-футбол, гандбол);
- 2) спортивные площадки для Streetworkout (уличная тренировка, фитнес);
- 3) площадка с уличными тренажерами;
- 4) площадка-газон для отдыха и игры в бадминтон;
- 5) внутридворовые дорожки с качественным покрытием для катания на велосипеде, роликах и т.п.

Уровень успешности девелоперов жилой недвижимости Украины определяется удельным весом девелопера [3]:

$$УВД = 1 \times \text{Площадь построенных объектов} + 0,75 \times \text{Площадь строящихся объектов} + 0,3 \times \text{Площадь объектов на стадии проектирования}$$

Поскольку уровень продаж жилья зависит не только от «производственных мощностей и потенциала» компании, а и от того, как потенциальные покупатели жилья оценивают объект недвижимости, характер

работы девелоперской компании с клиентами. Поэтому целесообразно дополнить методику рейтинговой оценки компаний показателями уровня обустройства спортивно-игровых площадок, расположенных на придомовых и (или) близ расположенных территориях:

- 1) количественными – площадь спортивно-игровых комплексов для детей и взрослых (или по видам спорта),
- 2) качественными – возможность использовать спортивную площадку разными социальными группами жильцов, уровень удовлетворенности качеством комплекта оборудования и т. п.).

Литература

1. Державні Будівельні Норми України/ ДБН Б.2.2-5:2011. Благоустрій територій. – К.: Укархбудінформ, 2012, – 44 с.
2. Державна цільова соціальна програма підготовки та проведення в Україні фінального турніру чемпіонату Європи 2015 року з баскетболу, затверджено постановою Кабінету міністрів України від 2 жовтня 2013 р. № 793.
3. Ларионова М. 10 Крупнейших девелоперов жилой недвижимости Украины [Электронный ресурс] / Режим доступа : http://www.kyivmiskbud.ua/upload/files/bb_25_39.pdf.

ИДЕНТИФИКАЦИЯ БЕНЕФИЦИАРОВ В КОНТЕКСТЕ УПРАВЛЕНИЯ ОЦЕНКОЙ ДЕВЕЛОПЕРСКИХ ПРОЕКТОВ (НА ПРИМЕРЕ ГОРОДСКИХ ПРОГРАММ БЛАГОУСТРОЙСТВА ПРИДОМОВЫХ ТЕРРИТОРИЙ Г. ХАРЬКОВА)

Фесенко Т. Г., к.т.н., доц., Яо Сяофей, Сопов Д. В.

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А. Н. Бекетова

Украина 61002 г. Харьков, ул. Революции, 12

Неотъемлемой частью физического, психологического и интеллектуального развития ребенка является игра, а детская игровая площадка – пространством для социальных коммуникаций детей. Правильно

спроектированная детская площадка и придомовая территория в целом должна учитывать особенности детей разного возраста. Например, для маленьких детей необходимо установить песочницу. Для детей, возрастом от трёх и до шести лет наибольший интерес вызовут карусели и качели, а также дорожки для катания на велосипеде, роликах и т.п. Детям же от шести и до двенадцати лет особый интерес представляют различные строения, сделанные в виде замков, крепостей и т.п.

Мероприятия по обустройству, ремонту, восстановлению детских площадок в Харькове предусмотрено городскими программами:

- 1) Развития и реформирования жилищно-коммунального хозяйства г. Харькова на 2011-2014 гг., в которой обустройство детский площадок предусматривается для домов коммунальной собственности;
- 2) Поддержки жилищно-строительных кооперативов, жилищных кооперативов и объединений совладельцев многоквартирных домов в Харькове.

В рамках Программ Департамент жилищного хозяйства г. Харькова устанавливает во дворах коммунальной собственности стандартные комплексы из пяти элементов: горка, песочница, качель, балансир и теннисный стол. В рекомендациях по эксплуатации игровых элементов указаны ограничения по возрасту (рисунок). Исходя из соответствия функционально-технических характеристик элементов детской площадки можно утверждать, что такой комплект в большей степени ориентирован на детей 6-12 лет, и может быть использован детьми в разной степени: на 80% детьми в возрасте 6-12 лет, на 60% – детьми в возрасте 3-5 лет и только на 20% детьми в возрасте 1-2 года.

В проектных решениях по обустройству детских площадок отсутствует учет потребностей родителей детей дошкольного возраста, так как взрослые (мамы, папы, бабушки, дедушки и др.) должны обязательно сопровождать детей до 7 лет [1], поэтому в комплект детской площадки обязательно должны быть включены скамьи для взрослых. В условиях ограниченных бюджетных ресурсов учет интересов родителей в проектах обустройства детских площадок

можно осуществить путем перераспределения средств. Например, исключив из списка элементов теннисный стол, который рассчитан на возрастную категорию 7-17 лет и соответствует спортивно-игровому назначению.

Элемент детской площадки	Возраст пользователей элементами детской площадки (детей)																
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
Горка																	
Песочница																	
Качели																	
Балансир																	
Теннисный стол																	

Рис. Рекомендованный возраст детей для пользования элементами детской площадки

В результате, учет интересов и потребностей детей и взрослых при проектировании обустройства придомовых территорий способствует созданию условий для активного и безопасного досуга детей, их родителей и общества в целом – формируется физически здоровое, социально устойчивое молодое поколение города.

Литература

1. Державні Будівельні Норми України/ ДБН Б.2.2-5:2011. Благоустрій територій. – К.: Укархбудінформ, 2012, – 44 с.

СПЕЦИФИКА УПРАВЛЕНИЯ ПРОЕКТАМИ В НЕКОММЕРЧЕСКИХ ОРГАНИЗАЦИЯХ

Чумаченко И. В., д.т.н., проф., **Бондаренко А. А.**

Харьковский национальный университет городского хозяйства

имени А.Н. Бекетова

61002, Украина, г.Харьков, ул. Революции, 12

Проектный подход к управлению зарекомендовал себя во всех сферах деятельности – и в коммерческом секторе, и в работе общественных некоммерческих организаций (НКО), и в управлении государством. Применяя методологию управления проектами, важно понимать универсальность основных принципов и технологий. Проектный подход дает существенное повышение эффективности менеджмента, значительно повышает способность реагировать на постоянные изменения, дает возможность экспериментировать.

НКО с различной направленностью деятельности создаются для того, чтобы удовлетворять потребности определенной группы населения и активно внедряют практику проектного подхода в свою деятельность. Удачно найденная идея, как правило, оформляется в виде проекта, в котором четко определяется проблема, на решение которой проект направлен, формулируются его цель и задачи, составляется рабочий план, календарный график, бюджет и разрабатываются показатели для измерения степени достижения поставленных в проекте задач.

Успех НКО в решении социальных проблем через использование современных методов проектной деятельности во многом обусловлен специфическим отношением этих организаций к ресурсам и, в первую очередь, к финансам. Организация проводит качественный анализ эффективности их использования, так как НКО не обладают финансовыми активами: они лишь распоряжаются тем, что им доверили спонсоры. Принципиальное отличие общественной организации состоит в том, что она начинает действовать,

исходя из стремления удовлетворения потребностей заинтересованных сторон, а не от организационной структуры. В связи с этим роль профессионального управления организацией и, в частности, ее ресурсами, значительно возрастает.

В проектах, которые реализуются неприбыльными организациями, существует специфика в структуре заинтересованных сторон проекта.

Проект всегда начинается с оценки общих потребностей местного социума и выбора отдельных проблем, на решение которых проект направляется. Выбор проблемы должно согласовываться не только с потребностями местного сообщества, но и с возможностями самой организации. Целью всех проектов, реализуемых НКО, является разработка мер стимулирования позитивных изменений в социальном окружении посредством решения локальных задач разного уровня.

Таким образом, на сегодняшнем этапе развития общества НКО разрабатывают проекты, когда решение проблем в организации средствами принятия решений с помощью классического менеджмента весьма затруднительно. Управление проектами в НКО - это особого рода знания, умения и навыки, применение которых позволяет менеджеру организовать эффективную работу по реализации проекта, установить его цели и задачи, определить конкретные результаты путем поиска такого комплекса мероприятий, который имел бы шансы повысить уровень жизни людей, находящихся в сфере действия проекта.

Литература

1. Азарова Т.В., Абрамов Л.К., «Менеджмент неприбуткової організації. Частина 1» - ЦПТІ, ІСКМ, Кіровоград, 2003. –128 с.
2. Кліменко Г., Софій О., Макферсон Д., Менеджмент неурядових організацій: Тренінговий модуль – Українсько-канадський проект «Інклюзивна освіта для дітей з особливими потребами в Україні» – К., 2010. – 50 с.
3. Официальный сайт международной ассоциации управления проектами International Project Management Association (IPMA). Режим доступа: <http://www.ipma.ch>

УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ МУЛЬТИМОДАЛЬНИХ ПАСАЖИРСЬКИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ДЛЯ РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Штомпель А. Е.

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова

Україна 61002 м. Харків, вул. Революції, 12

Аналіз показує, що в найбільших мегаполісах тільки залізні дороги здатні взяти на себе основне навантаження з освоєння концентрованих пасажиропотоків в зоні «місто - передмістя». В останні роки найзначніших містах світу на залізничний транспорт зроблена ставка у зв'язках центру міста з його передмістями [1-3]. Метою даного дослідження є аналіз організації пасажирських перевезень для розвитку туристичної інфраструктури на маршрутах «місто - передмістя», що дозволить спростити пересування мешканців мегаполісів у зоні передмістя, збільшити мобільність населення значних міст, забезпечити здатність відвідування ними туристичних об'єктів та маршрутів в регіонах та передмістях.

Основні завдання дослідження:

- аналіз сучасного стану та перспектив розвитку мультимодальних пасажирських перевезень;
- аналіз теоретичних розробок і практичного досвіду організації транспортних зв'язків «місто-передмістя» та «передмістя-місто» з використанням мультимодальних пасажирських перевезень;
- оцінка перспектив розвитку мультимодальних пасажирських перевезень в зазначеному вигляді.

Мультимодальні перевезення: інтермодальні перевезення або змішані пасажирські перевезення. Змішане перевезення - це поїздка пасажирів щонайменше двома різними видами транспорту. Мультимодальна перевезення -

це змішана перевезення, яке здійснюється на підставі договору змішаного перевезення, з терміналу в одній країні до пункту призначення в іншій, при цьому оператор - організатор змішаного перевезення, бере на себе відповідальність. В якості відповідальної організації виступає оператор змішаного (мультимодального) перевезення.

Основною умовою функціонування мультимодальної системи є наявність інформаційної підсистеми за допомогою якої здійснюється передача оперативної інформації і завдяки транспортної онлайн системі.

Впровадження нових форм особливо важливо для функціонування мультимодальної транспортної системи, оскільки ефективність такої системи істотно залежить від її організації. Гарантом і організатором взаємодії всіх ланок транспортного ланцюга в системі є оператор міжнародних інтермодальних перевезень.

Наявність оператора системи поїздок визначає :

- єдиний транспортний документ міжнародного зразка;
- доставка від дверей до дверей або в інших кордонах;
- одноосібна відповідальність організації за невиконання договору.

Для задоволення зростаючого попиту на інтермодальні перевезення у мегаполісах необхідно: збільшення розмірів руху поїздів примісько - міського сполучення; зниження наповнюваності вагонів електропоїздів у «пікові» години; розвиток внутрішньоміських перевезень за рахунок інтенсифікації використання внутрішньоміських діаметрів, будівництва нових ліній і розв'язок, будівництво зручних пересадочних вузлів та інших об'єктів інфраструктурного характеру.

Література

1. Автоматическая монорельсовая транспортная система в аэропорту Дюссельдорфа // Железные дороги мира. — 2002, №9. Азаренкова З.В. Высокоскоростные пригородно-городские сообщения. М.: Стройиздат, 2003. – 224 с.
2. Бранзия Р. Л., Орлова Т. Д. «К вопросу развития транспортных систем городских агломераций». Материалы 22-й Всероссийской научной конференции молодых ученых и студентов «Реформы в России и проблемы управления 2007» Выпуск 4 М.:

ГУУ, 2007.

3. Пути повышения эффективности пригородных сообщений. // Железные дороги мира. 2005, №11.

УПРАВЛЕНИЕ «КРЕАТИВНЫМИ» ПРОЕКТАМИ ОРГАНИЗАЦИИ ГОРОДСКОЙ СРЕДЫ

Штомпель Н. Э., ст. преподаватель

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А.Н. Бекетова*

Украина 61002 г. Харьков, ул. Революции, 12

В последнее время с привлечением немалого творческого потенциала архитекторов, дизайнеров и других специалистов в обществе происходят процессы, связанные с пересмотром традиционных подходов к организации городской среды: использование методов тактического урбанизма, теория «плейсмейкинга» (многосторонний подход к планированию, дизайну и менеджменту общественных пространств), инфраструктурно-ландшафтный урбанизм и т.п. В основе этого пересмотра лежит теория креативности, предложенная Ч. Лэндрю [1]. Она содержит одновременно и философскую концепцию, и инструментарий для практиков, позволяющий понять то, как для решения новых задач создавать новые виды бизнеса и реализовать новые подходы к развитию городов. Эти изменения требуют проведения исследований по пересмотру принципов современного функционального зонирования парковых территорий [2-3]. Также возникает потребность в теоретическом обосновании современных инновационных подходов к организации и реконструкции городских парковых территорий, формулировке новых задач, разработке новых подходов и методов проектирования и реконструкции парковых территорий.

Теория креативности и разработанный на ее основе креативный подход могут быть использованы для пересмотра самого понятия «парк», основных

принципов его организации и создания концепции креативного подхода к организации городской среды, включающей пересмотр принципов организации парковых территорий, факторов, влияющих на их функциональное зонирование и алгоритма применения креативного подхода.

В рамках применения креативного подхода предлагается применение следующих принципов организации городских территорий:

- включенность парковых территорий в общую систему креативных пространств города;
- высокая технологичность применяемых решений;
- инновационность применяемых планировочных приемов и методов функционального зонирования;
- городское партнерство и участие горожан.

Предлагается следующий алгоритм применения креативного подхода к организации городских пространств на практике: I этап - объединение горожан вокруг общего физического объекта и анализ условий пространства; II этап - выявление препятствий и определение основных требований к организации территории и функциям объекта; III этап - формирование планировочной схемы и приемов; IV этап - формирование пространственной модели, поиск правильного баланса между пространством заранее предусмотренной деятельности и открытым, гибким пространством; V этап - определение технологического решения.

Литература

1. Лэндри, Ч. Креативный город. — М.: Издательский дом «Классика-XXI», 2011. — 399с.
2. Нефедов, В. Парк как объект синтеза. [Электронный ресурс]. Режим доступа: http://www.forma.spb.ru/magazine/articles/7_09/main.shtml/.
3. Воронина, А. В. Современные подходы к формированию природного комплекса городов / А. В. Воронина // Инновации в ландшафтной архитектуре: материалы VI наук. - Практ. конф. / Нижегород. гос. архитектур. - строит. ун-т. - Н. Новгород, 2010. - С. 8-12.

АВТОРСЬКИЙ ПОКАЖЧИК

Аверкина М.Ф. 3	Москалюк А.Ю. 50
Анато́льев А.А. 5	Мочалов В.В. 24
Антипенко К.В. 69	Мурко Л.Ю. 59
Барская И.С. 7	Мущинська Н.Ю. 52, 53
Бондаренко А.А. 73	Нескоромна Л.В. 53
Бондраренко О.Ю. 27	Овсій О.Д. 55
Ван Лей 52	Пань Чжен 68
Гайдаренко Е.А. 37	Парфёнов Е.А. 61
Глик Ф.Г. 22	Прядко І.В. 57
Головко А.В. 29	Рибніков Д.Ю. 9
Гончарова З.В. 9	Сімон Д.О. 42
Гурбаннеспесов Г. 11	Сопов Д.В. 70
Гусева Ю.Ю. 11	Старостина А.Ю. 59, 61
Довгаль К.Д. 35	Су Цянь 18
Дурдыев Ю. 11	Сухонос М.К. 59, 61
Журба О.В. 31	Тесленко П.А. 5, 7, 50
Зеленський Б.К. 13	Тугай Д.В. 35
Іващенко О.В. 33	Фен Хайфан 18
Кадыкова И.Н. 16, 18	Фен Ху 68
Казорина Е.Н. 20	Фесенко Г.Г. 63
Канцевич М.В. 20	Фесенко Т.Г. 68, 70
Капский Д.В. 22, 24	Чень Фан 47
Колишкіна М.І. 16	Чжан Юань 45
Лю Цзянань 63	Чумаченко И.В. 73
Марчук Д.С. 39	Штомпель А.Е. 75
Мельман В.О. 27, 29, 31, 33, 35	Штомпель Н.Э. 77
Мінаєв Д.М. 69	Юсупов А. 11
Молодченко Т.Г. 37, 39, 42, 45	Яо Сяофей 70
Молчанова О.П. 47	

ЗМІСТ

<i>Аверкина М.Ф.</i> До питання визначення процесів забезпечення стійкого розвитку міста.....	3
<i>Анатольев А.А., Тесленко П.А.</i> Определение рисков и их последствий в проектах реконструкции.....	5
<i>Барская И.С., Тесленко П.А.</i> Особенности формирования видения продукта ИТ-проекта на этапе инициации.....	7
<i>Гончарова З.В., Рибніков Д.Ю.</i> Дослідження питання ефективного управління комунальною власністю в сучасних умовах.....	9
<i>Гусева Ю.Ю., Гурбаннеспесов Г., Дурдыев Ю., Юсупов А.</i> Отраслевой анализ приоритетных направлений реализации проектов развития экономики Туркменистана.....	11
<i>Зеленський Б.К.</i> Народовладдя, як функція сталого розвитку міст.....	13
<i>Кадикова І.М., Кошикіна М.І.</i> Проблеми та перспективи впровадження проектного підходу до викладання іноземної мови в практиці сучасної освіти.....	16
<i>Кадыкова И.Н., Су Цянь, Фен Хайфан.</i> Практическое использование и теоретическое изучение стандартов управления проектами в Китае и в Украине.....	18
<i>Казорина Е.М., Канцевич М.В.</i> Унификации при управлении человеческими ресурсами проекта.....	20
<i>Капский Д.В., Глик Ф.Г.</i> Создание, развитие и совершенствование транспортных систем городов.....	22
<i>Капский Д.В., Мочалов В.В.</i> Оптимизация параметров светофорного цикла на системном перекрёстке.....	24
<i>Мельман В.О., Бондаренко О.Ю.</i> Стратегія інтеграції людських ресурсів в практику реалізації соціально-культурних проектів.....	27
<i>Мельман В.О., Головка А.В.</i> Проектування стандарту обслуговування споживачів.....	29

<i>Мельман В.А., Журба О.В.</i> Управление персоналом как неотъемлемая часть системы управления качеством в высших учебных заведениях Украины.....	31
<i>Мельман В.О., Іващенко О.В.</i> Закордонний досвід реалізації та узгодження будівельних проектів.....	33
<i>Мельман В.О., Тугай Д. В., Довгаль К.Д.</i> Проект створення комплексної системи мотивації персоналу на прикладі ради молодих вчених вищого навчального закладу.....	35
<i>Молодченко Т.Г., Гайдаренко Е.А.</i> Анализ развития физической культуры и спорта в харьковской области программно целевым способом.....	37
<i>Молодченко Т.Г., Марчук Д.С.</i> Реконструкція міських територій як елемент сталого розвитку регіонів.....	39
<i>Молодченко Т.Г., Сімон Д.О.</i> Аналіз досвіду щодо управління житловою нерухомістю.....	42
<i>Молодченко Т.Г., Чжан Юань.</i> Перспективи розвитку зовнішньо-торговельних відносин між КНР і Україною.....	45
<i>Молчанова О. П., Чень Фан.</i> Інтелектуальний капітал як головний інструмент в інноваційній діяльності держави.....	47
<i>Москалюк А.Ю., Тесленко П.А.</i> Проекты охраны труда направленные на устранение эффекта абсентеизма.....	50
<i>Муцинська Н. Ю., Ван Лей.</i> Організація співпраці бізнесу та публічного сектору в сфері культури.....	52
<i>Муцинська Н.Ю., Нескоромна Л.В.</i> Впровадження енергозберігаючих технологій в секторі комунальної енергетики.....	53
<i>Овсій О.Д.</i> Класифікація моделей домінантних функціональних взаємодій і взаємозв'язків учасників при управлінні інвестиційно-будівельними проектами.....	55
<i>Прядко І.В.</i> Сутність поняття регіональної інновації.....	57
<i>Сухонос М.К., Старостина А.Ю., Мурко Л.Ю.</i> Анализ ключевых причин возникновения изменений в проектах регионального развития.....	59

<i>Сухонос М.К., Старостина А.Ю., Парфёнов Е.А.</i> Анализ базовых предпосылок формирования строительных программ.....	61
<i>Фесенко Г.Г., Лю Цзянань.</i> Проектный подход в организации сервисного обслуживания гостинично-ресторанного комплекса.....	63
<i>Фесенко Т.Г., Мінаєв Д.М., Антипенко К.В.</i> Ідентифікація комунікативного простору будівельного проекту.....	65
<i>Фесенко Т.Г., Пань Чжен, Фен Ху.</i> Формирование ценности девелоперских проектов жилой недвижимости (на примере инклюзии спортивно-игровых комплексов).....	68
<i>Фесенко Т.Г., Яо Сяофей, Сонов Д.В.</i> Идентификация бенефициаров в контексте управления оценкой девелоперских проектов (на примере городских программ благоустройства придомовых территорий г. Харькова).....	70
<i>Чумаченко И.В., Бондаренко А.А.</i> Специфика управления проектами в некоммерческих организациях.....	73
<i>Штомпель А.Е.</i> Управління проектами мультимодальних пасажирських перевезень для розвитку туристичної інфраструктури.....	75
<i>Штомпель Н.Э.</i> Управление «креативными» проектами организации городской среды.....	77
<i>Авторський показчик</i>	79

Наукове видання

Матеріали

X Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції

***СТАЛИЙ РОЗВИТОК МІСТ. УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ І
ПРОГРАМАМИ МІСЬКОГО ТА РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ***

1-31 квітня 2014 року

*План проведення наукових конференцій та семінарів з проблем вищої освіти і
науки у 2014 році, п. № 6*

Відповідальний за випуск *І. В. Чумаченко*

Технічний редактор *Т. Г. Фесенко*

Підп. до друку 12.05.2014 р.

Друк на ризографі

Тираж 100 пр.

Формат 60*84 1/16

Ум. друк. арк. 3,4

Зам № 9499

Видавець і виготовлювач:

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова,
вул. Революції, 12, Харків, 61002

Електронна адреса: rectorat@kname.edu.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:

ДК № 4705 від 28.03.2014